

СТЪПКИ 6

СТИХОВЕ ОТ БЪЛГАРСКИ УЧЕНИ

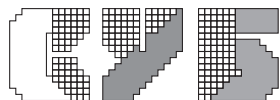
ЕВРОПЕЙСКА НОЩ НА УЧЕНИТЕ

2013

Клуб Млади Таланти представя „Стъпки 6“

Сборникът се издава с любезното съдействие на
СЪЮЗА НА УЧЕНИТЕ В БЪЛГАРИЯ

СЪЮЗ НА УЧЕНИТЕ В БЪЛГАРИЯ

Съставители:

Чл.-кор. Емилия Пернишка
Проф. д-р Искра Арсенова
Пенка Лазарова
Божидара Цекова

Художник на корицата: доц. д-р Мариана Кънева
Дизайн: Грийнфийл ООД

ISBN 978-954-9928-31-0

„Стъпки 6“ са отпечатани по проект K-TRIO,
финансиран по 7-ма Рамкова програма на
Европейския съюз „Researchers Night 2013“.

партньори:

Републикански университет
„Йоан Кантакузин“
Бургас

партниращи организации:

СТЪПКИ 6

СТИХОВЕ ОТ БЪЛГАРСКИ УЧЕНИ

СЪДЪРЖАНИЕ

Румен Цанев, Наука и изкуство 7

ЛИРИКА

<i>Александър Карастоянов, На излет</i>	9
<i>Антоний Стоев, Пролетна молитва</i>	10
<i>Атанас Кирилов, Очите сини. Без заглавие</i>	11
<i>Бехрин Шопова, Фрагменти</i>	12
<i>Венци Росманов, Бог е любов. В нощта на лунната пътека</i> ..	13
<i>Весела Кънчева, Събуди се, там горе умира звезда.</i> Обичай ме тогава, когато те бленувам	14
<i>Виктория Радева, Утро. Лятна импресия</i>	15
<i>Дарина Минева, Невъзможната любов. Тъга по лятото</i>	16
<i>Димо Кисов, Вик. Съдба. Живот</i>	17
<i>Добрин Желева-Мартинс, Безвреме</i>	18
<i>Дора Милева, Обич. Книгата на живота</i>	19
<i>Евгения Димова-Карагъзова, Грешка на езика</i>	20
<i>Елена Каичиева, Неразделни. Последната любов</i>	21
<i>Живодар Душков, Есенно. Ръката ти. Очакват ме</i>	22
<i>Иван Г. Пенев, Самотна къща. Внезапна любов</i>	23
<i>Иван Дочев, Благословена да си. Признание</i>	24
<i>Иванка Сакарева, Ти</i>	25
<i>Ирена Банова, Усещане. Усети ме</i>	26
<i>Камелия Каман, Завръщане към корена. Петел да те буди.</i> Вечер край морето.....	27
<i>Лидия Недекова, Покаяние. Самодостатъчност. Наследство</i>	28
<i>Лилия Белчева, Романтика. Самота</i>	29
<i>Мариана Кънева, Из цикъла „Бързи скици”. Планина</i>	30
<i>Мария П. Петрова, Морски триптих. Дом на душата</i>	31
<i>Милена Николова, Обяснение в благодарност</i>	32
<i>Милчо Кирилов, По вечерно на кея. Фокусник по желание</i>	33
<i>Нонка Богомилова, Обедняхме. Орфей</i>	34
<i>Павлина Гатева, От ръба на леглото. Щастливо кафе.</i> Внимателно за пролетния дъжд	35
<i>Петър Ефтимов, Време</i>	36
<i>Петър Стоянов, Ако</i>	37
<i>Петя Марчева, Изкуство. Чувства</i>	38
<i>Пламен Пъчев, Балканско хайку</i>	39
<i>Радка Гайдарова, Горски цветя</i>	40
<i>Росица Христова, Ти идваш само в съня</i>	41
<i>Румен Спасов, Цигулката – Шехеразада. Съкровища</i>	42
<i>Румяна Данова, Време. Ако си отидеш</i>	43
<i>Сава Джонев, Стръкчета трева. Отдай ми се. Сълзи на щастие</i>	44
<i>Светлана Антова, Без заглавие</i>	45
<i>Станка Михалкова, В храма</i>	46
<i>Стела Ташева, Набързо. Стаята</i>	47

<i>Уляна Паскалева, Вечният танц на Огъня отвътре.</i>	
Приказка за цигулката от червена ела.....	48
<i>Христо Христов, Цветът на любовта</i>	49
<i>Яна Янева-Хайрабедян, Последна лятна нощ. Лунната пътека</i>	50

РАЗМИСЛИ

<i>Александър Милчев, Понякога. Следобяд</i>	52
<i>Боян Ангелов, Андре Шение. Отстъпление</i>	53
<i>Валери Иванов, Златисто. Към България</i>	54
<i>Венци Росманов, Опора. За истините</i>	55
<i>Весела Кънчева, Прозрение</i>	56
<i>Владка Бакърджиева-Андреева, Интимно. Зимна изповед</i>	57
<i>Георги Нейков, Защо</i>	58
<i>Добрин Паскалев, Просяк. Наемник</i>	59
<i>Елена Кашчиева, Когато мислим със сърцето си. На превала на живота ни</i> ...	60
<i>Ели Василева, Спомен за Сицилия</i>	61
<i>Иван Костов, Размисли</i>	62
<i>Йордан Калайков, Сбогуване. Пътища. Нощем</i>	63
<i>Кирил Костов, Учителска въздишка</i>	64
<i>Красимира Янкова, Молитвата на физика. Кажете ми</i> ...	65
<i>Любомир Пировски, Смело сърце</i>	66
<i>Людмила Тодорова, Без заглавие</i>	67
<i>Мариела Нанкова, Размисъл. Присъдата на листа неизписан</i>	68
<i>Орфей Петков, Вятър и метличини. Светлината</i>	69
<i>Павлина Павлова, Безвремие. Най-добрият учител</i>	70
<i>Петко Недялков, Звездобер. Къпане с кентаври</i>	71
<i>Поли Муканова, Без заглавие. Задушница</i>	72
<i>Румен Цанев, Из цикъла „Мисли“</i>	73
<i>Сергей Илиев, Без заглавие</i>	74
<i>Таня Желязкова – Тея, Как?</i>	75
<i>Цветанка Горанова, За истинското приятелство</i>	76
<i>Янита Белчева, Самота</i>	77

ПОСВЕЩЕНИЯ

<i>Александър Крумов, Две череша, Връзка ключове</i>	79
<i>Александър Наумов, In Memoriam</i>	80
<i>Ангел Смиркаров, Осми март</i>	81
<i>Ангелина Тодорова-Трифенова, Юбилейно</i>	82
<i>Бехрин Шопова, Понякога</i>	83
<i>Бистра Ранева, На сина ми Александър</i>	84
<i>Богадана Зидарова, Зараза</i>	85
<i>Веселин Борисов, Светлосенки</i>	86
<i>Георги Константинов, О, Хриси, коя си ти?</i>	87
<i>Димана Иванова, Литературна среща</i>	88
<i>Добрин Паскалев, Любов до край. На Димчо Дебелянов</i>	89
<i>Евгения Сендова, Райчо Лазаров на 70 години</i>	90

<i>Елена Диварова, Художникът – изкачване с глухарче. Глухарче</i>	91
<i>Иван Дочев, Носталгия</i>	92
<i>Ирен Цибранска, Последен концерт</i>	93
<i>Канелия Божинова, Тъга</i>	94
<i>Климентина Демиревска, На майка ми</i>	95
<i>Надка Данкова, Новото хилядолетие</i>	96

ХУМОР И САТИРА

<i>Ангел Скрикаров, Краят световен</i>	98
<i>Ангел Балеуски, Творци на новото общество. Емпиричен принос към физиката и философията</i>	99
<i>Партии и движения. Глупост – спасение</i>	100
<i>Байчо Панев, Сатирични епиграми</i>	101
<i>Георги Константинов, Контрасти</i>	102
<i>Дора Милева, Съседски дар. Спомен. Кал. Топло – декември 2012</i>	103
<i>Кирил Боянов, Проблясъци. Какво иска народа?</i>	104
<i>Климентина Демиревска, Важно заседание. Научен семинар</i>	105
<i>Николай Николов, Един оптимистичен поглед</i>	106
<i>Финал</i>	107
<i>Стефан Читаков, Будителско</i>	108

НАУКА И ИЗКУСТВО

Какво е наука?
Какво е изкуство?
Едното е мисъл,
другото чувство.
Едното - истина
за тази Вселена.
Другото - истина,
в душата родена!

(Румен Цанев. **Вселена**. *Размисли, настроения, фантазии*.
ДИАГНОЗИС ПРЕС, София, 1999)

ЛИРИКА

На излет

Вървим, вървим, вървим, вървим
из дивния Балкан
и радваме се на това,
че в слънце, слънце е огрян.

Напред, напред, напред, напред
към нови красоти,
цветя да сипят аромат
и слънце, слънце да блести.

Поточе тук издава звук
и птица там лети.
Та затова дошли сме тук
всред тия красоти.

Пролетна молитва

По Валери Петров

Пърхат вработетата в клоните,
пролет в стъклата звъни,
старата аудитория
пак е разкрила врати.

Гледам момчета, момичета,
шетат насам и натам,
спорят, шегуват се, смеят се,
трепка любовният плам.

Лекция свършил, професорът
гледа ги сякаш с тъга,
той като тях беше някога,
ала какъв е сега ?

Знания, мъдрост натрупал е
и в обществото тежи,
смелост обаче той има ли
срещу законни лъжи ?

Дързост, момчета, момичета,
Бог да е винаги с вас,
пътя Му винаги следвайте,
хайде, на добър ви час !

В Негово име съграждайте,
с помисъл, дело и труд,
жътва богата прибирайте,
вашият глас да е чут !

Доц. д-р Антоний Стоев. Агроном, специалност „Растителна защита“. Завършил Висшия селскостопански институт (днес Аграрен университет). Специализирал в областта на растителната вирусология – вирусни болести по стопански важни за България културни растения (семкови и костилкови овощни видове и житни) и фунгицидната ефикасност. Има над 50 публикации в посочените области. Проявява интерес към историята. Планинар – изкачил 21 планински първенци на България, носител на специално отличие на БТС. Впечатленията си споделя в няколко публикации във в. „Ехо“. Първите си стихове публикува като студент в тогавашния институтски вестник „Коларовец“. Не е чужд на политически полемики, становища по религиозни въпроси и др.

Очите сини

Колко много искам
да надникна зад сините очи.
За да видя зад това мълчание,
що ли се таи.
С нежен полъх да докосна
красивото лице
и в почуда да открия
неоткритата душа.
Да накарам да говори
мълчаливата уста,
а очите да се смеят,
да даряват топлина.
Да почувстваш,
че те има, че си с мен,
не си сама.

Мислено минах по пътя извървян
на нашето детство, на нашия свян,
на игрите и мечтите, на отминалите дни,
на детето, що порасна, но остана в душите ни.

Спомних си времето и копнежа по теб,
на приятните тръпки и първите стъпки,
вървейки към теб с чувство за обич,
неугасващо и неизстиващо в мен.

Отново те виждам, прелестно създание,
отново те чувствам като пролетно ухание.
Дори в галактика цяла с безбройни звезди
пак бих открил твоите нежни лъчи.

И ако мога, отново бих се преродил,
теб бих потърсил, при теб бих се спрял.
С теб бих тръгнал отново и
отново живота си с теб бих изживял.

Проф. дсн Атанас Кирилов. Завършил зооинженерство в Тракийския университет - Стара Загора. Работи в Института по фуражните култури - Плевен. Научни интереси: хранителна стойност на фуражите и хранене на селскостопанските животни. Специализирал във Франция и Белгия, участвал с доклади на десетки международни конгреси и симпозиуми, автор на над 230 статии. Член е на редколегии на научни списания у нас и в чужбина. Председател на Плевенския клон и член на УС на Съюза на учените в България. Увлеча се по предмети и инструменти, свързани с бита и земеделието на българина в миналото.

Фрагменти

В закърнели усмивки...

... пробужда се Есен –
сякаш никога зимата не е била,
бавно сяда до мен и ме гали безпръстно
и рисува в очите ми нежна следа...

... и е голо небето, и още е утро,
несъбудено Слънце бълнува звезди
и усмихва Луната посърнали рози,
по които все още животът струи...

... и потича дъждът по ръцете ми жадно
да покъльне, когато потеглям назад,
бавно сяда до мен и ме гали безпръстно,
в закърнели усмивки рисува ми път...

Говорим с един светофар...

... за живота
„Добър е той!” – казва ми...
„Хайде, върви!”
... а аз съм притиснала счупена ваза
и нещо в ръцете ми страшно кърви...

В червено обгърнат простенва простора,
за капчица синьо крещи сипкав ден
и в жълто препуска безгласна умора,
посипала всяка следа подир мен...

А мигат коли с побелели премени,
шуми булевардът с безсънни очи,
простенват зад облак тепетата денем,
а в клоните вятър безпаметно спи...

***(adagio sostenuto)

Тя не дойде...
само вятър довя
в тъмнината съня й
и на пръсти
притихна Луна,
и поседна...
и до утрото в синьо
рисува плътта й,
а в очите занити звезди –
да прогледнат...
... дълго вплита в косите
безоблачен залез,
някак бавно прелял
по страните в умора...
(а в ръцете покълваха нечий
допири – с тях разлисти набързо
асмите на двора...)
... после тихо шептеше
нещо по устните
и за малко дори
нарисува прегръдка,
беше толкова тъмно,
не зърнах следите й...
само всичко
след нея
помръкна...

(Сайт „Откровения”: <http://otkrovenia.com/main.php?action=show&id>)

Бог е любов

В пространството се влиза,
откъдето можеш.
Светът изглежда ясен
и затова е сложен.

Погъвайки докрай в нещата
и забавлявайки се с тях,
напускаме без жал Земята,
превърнати в космичен прах.

Тогава идва провидение,
наречено „едничка истина”.
Обземат ни безброй съмнения
и почваме да се обичаме.

В нощта на лунната пътека
съм със приятели. И сам.
Изтръгвам нещо от морето.
Дали е светлина? Не знам.

Но зная, че е нещо вечно.
И съм безсилен да го взема.
Приемам – всички сме обречени
да бъдем част, но въвн от времето.

Във времето са пирамидите.
Морето също е въвн него.
Живот бих дал да имам силата
да дам живот на мойто ЕГО.

(Венци Росманов. Аз не живея от поезия. Изд. „Захарий Стоянов”, С., 2008)

Доц. д-р Венци Бончев Росманов. Завършил Плевенския медицински университет. Ортопед-травматолог от 30 години. Започнал е в Клиниката по ортопедия към Университетската болница – Плевен. Преподавател от 1984 г. Специализирал дългосрочно във водещи центрове на Франция, в САЩ, Швейцария и Австрия. Гост-лектор на Академия Пелоритана – Италия. Един от най-талантливите български ортопедии – хирурзи, в момента той е началник на Клиниката по ортопедия и травматология в частната клиника „Св. Панталеймон” в Плевен. Председател на местното Сдружение за национално съхранение. Автор на стихосбирката „Аз не живея от поезия” (2009). Интереси: заклет меломан, разполага със стотици аудиовизуални записи на класическа музика в своя компютър и си пуска поне по 1-2 от тях в своите кратки минути на отдих, обича да чете книги. Хоби: алпинизъм и туризъм.

Събуди се, там горе умира звезда!

Събуди се!
Там горе умира звезда!
Ще почувстваш!
Как умирам без теб, сама!...

Усмхни се!
Искам да ти подаря звезда!
И повярвай!
Не искам да съм повече сама!..

Прегърни ме!
Да запазим жива нашта звезда!
И почувствай!
Че не сме сами, а сме двама в
света!...

Не си тръгвай!
Когато си обичан и желан!
Остани!
Светът е прекрасен, когато не си
сам!...

Обичай ме тогава, когато те бленувам...

Обичай ме тогава,
когато съм усмихната,
щастлива и успяла.
Ще имам аз тогава
сили и за двама
да покорим
далечни висини...

Обичай ме тогава,
когато съм разплакана,
отчаяна, унила.
Под своето крило
ме приюти
и с топлината своя
към живота ме върни....

Обичай ме тогава,
когато те бленувам,
любя и целувам.
Ти ще почувстваш
с цялото си тяло,
с душата и сърцето свои,
обичта ми...

Обичай ме тогава,
когато съм далечна,
чужда, непозната.
Защото само обичта ти
ще ме направи
пак щастлива....

Доц. д-р Весела Кънчева. Завършила Химико-технологичния и металургичен университет. Ръководител на научноизследователска група в Института по органична химия с Център по фитохимия – БАН. Ръководител на международни проекти с Индия, Испания, Русия, Италия. Лектор на следдипломни курсове в Медицински университет. Експерт към Европейската федерация по безопасност на храни (2010). Обича много поезия, музика и високи планини. Мечтаела е да стане космонавт и затова обича всичко, свързано с авиация и космонавтика. Летец е на безмоторен самолет, скачала е с парашут. Пише стихове под различни псевдоними, един от които е Липидка – защото се занимава с химия на липидите. Нейни стихове са публикувани в „Алманах – Нова българска поезия“ (2009) и на сайтовете: Без монитор – сайт за незрящи хора: www.bezmonitor.com; Буквите – сайт за нова българска литература: www.bukvite.bg; Откровения – сайт за лично творчество: www.otkrovenia.com; Бунтарите – идеите, които променят света: www.buntarite.com; Стихи.ру – руският сайт за съвременна поезия: www.stihi.ru.

Утро

УТРО –
 пробудена
 Болка
 на глас.
 Скрежна,
 а всъщност
 гореща –
 блян
 по несбъдната
 среща.

Горестно
 страда
 ранният
 час.
 Утрото
 плаче...

И аз...

Лятна импресия

Юлски
 следобеден
 час.
 Сянка.
 Ярво вълнение.
 Скъп,
 топъл,
 очакван
 глас,
 GSM – ът
 И аз...

Миг –
 щастие.
 Сън – Музика.
 Трепет.
 Захлас.
 Спря

Времето

в унес...

И аз...

Проф. д-р Виктория Радева, дмн. Дългогодишен преподавател по анатомия на човека, невроморфология и неврофизиология и функционална морфология на детето. Научни интереси: обособяването на нервната тъкан в ранното зародишно развитие – ранна невроембриогенеза. Автор е на над 100 публикации в авторитетни наши и международни научни списания, монографията „Морфология на неврулацията“, учебни помагала и др. Автор е на 12 стихосбирки: Магнетизъм на сърцата (ИК „Бенида“, С., 2005); Единственост (ИК „Феномен“, С., 2006); Безвремие (ИК „Феномен“, С., 2006); Утро в душата (ИК „Феномен“, С., 2006); Арфата на Еол (ИК „Феномен“, С., 2007, 2011); Четвърто измерение (ИК „Феномен“, С., 2007); Синеока палитра (ИК „Феномен“, С., 2008); Тайнопис на звездите (ИК „Феномен“, С., 2009); Синева (ИК „Феномен“, С., 2010); Сънищата на Евтерпа. (ИК „Феномен“, С., 2010); Мистерията Обич (ИК „Феномен“, С., 2011); Сън, (ИК „Феномен“, С., 2012). Хоби: поезия и музика.

Невъзможната любов

Далечен и бледен,
често заставаш пред мен.
Далечен и хладен,
ти топлиш сивия ден.

Далечен, хладен и блед –
мъгла, огън и лед,
са в теб образ пленен,
ти, ... нежен трепет в мен.

Тъга по лятото

На лятото оставих спомен,
любов узряла – житен клас.
В звездна нощ е вик сподавен,
в зноен ден – спокоен глас.

Д-р Дарина Минева. Завършила медицина в Тракийски университет – Стара Загора. Доктор по медицина и магистър по стопанско управление и здравен мениджмънт. Има придобита специалност по вътрешни болести. Сертифициран одитор на Moody International. Работила е като интернист в ОБ „Д-р Тота Венкова” – Габрово, като главен експерт в РЗОК – Габрово и ЦУ на НЗОК, началник отдел, директор на дирекция в МЗ, и зам.-директор на лечебни заведения, нач. отдел „Здравно застраховане“ в ЗАД „Виктория“. Научни интереси в областта на качеството на медицинската помощ, стопанското управление и клиничната медицина. Други интереси: литература, изкуство, журналистика (публикации в регионален печат), музиката (свири на акордеон).

Вик!

Хора,
 поспрате!
Запазете си миг тишина!
Запазете си ден самота!
Запазете си време за размисъл!
И вместо да обличате “НИЩОТО” в думи,
замълчете!
 И само с ДЕЛА говорете!

Април 2013

Съдба

Какво ли няма да ни отреди живота?
– Някой стана бос, друг – викарий,
на трети пък се падна участта на парий.
 Но... човъркат ни и днес въпросите нелеки:
 Намерихме ли ний безгрешните пътеки ?
Накъде...?
 Защо...?
 С кого вървахме...?
 Дали в годините успяхме?
Сега се радваме на спомени, от годините изплували,
 как младите момчета са лудували
– мечтали планините горди да повдигнат,
 с ума си Космоса да стигнат.
Обръщаме глава към хората до нас
 и благодарим за подкрепата в труден час.

20.06.2012.

Живот

Пясъчният ни часовник вече е обърнат,
все по-бързо времето върви,
Затуй правете хората до вас щастливи,
докато пясъкът в колбата заспи.

20.06.2012.

Безвремие

Седим със мъжа ми двамина
на пейка в Борисовата градина.
Софийският свят се разхожда пред нас –
две майки с колички, момче с контрабас,
възбудено спорят тъпла ученички...
След тях бавно кретат две стари жени...
Надолу-нагоре светът си върви.
Момче и момиче са вплели ръце,
щастлив малчуган върти колелце,
баща му го следва с един лабрадор.
В дърветата чува се птичий хор.
От нейде долита мелодия стара –
глас мъжки и звън на испанска китара
извикват в мен образ на някаква гара,
на дама самотна, със шапка красива.
Почти побелели коси тя прикрива,
усмихва се тихо, а валсът военен
я води към спомен далечен и бледен.
И сякаш се точат картини от век.
Пред нас преминават човек след човек.
А може би майка ми тук е седяла,
с баща ми са гледали същия свят
и лента подобна на тази вървяла,
частица от общ кръговрат?
Къде е началото, крайт къде ли е?
За нас туй живот е с различни лица
За мястото тук това е безвремие,
Безкрайна история – тук и сега.

15.9.2012

Доц. д-р арх. Добринa Желева-Мартинс. Завършила архитектура в УАСГ - София. Защитила дисертация в Московски архитектурен институт. До пенсионирането си (2010) работила в ИТИГА (ЦА) на БАН. Хоноруван доцент в ЛТУ – София – преподава „Теория на композицията“, „Формообразуване“, „Въведение в дизайна на градската среда“ и „Културен туризъм“. Към момента има публикувани 10 монографии, 210 студии и статии в България и 85 в чужбина. Лицензиран експерт по културно наследство към МОСВ с над сто експертиси за оценка на въздействието върху околната среда. Научни интереси: теория и история на архитектурата, градоустройството и дизайна; семиотика; опазване на културното наследство; културен туризъм. Носител на национални и международни отличия. Членува в ИКОМОС, ДОКОМОМО, секция „История ” към СУБ, САБ, Балкански културен институт. Повече информация в: zheleva-martins.com.

Обич

В огромната стара Вселена
колко много неща са стаени...
Колко много далеч са звездите,
колко тайни във тях са укрити...

И сред Космоса – малка планета
в нежносиньо примажливо свети,
тъй красива и тъй уязвима,
колко силна и колко ранима...

Само обич споява ни нас –
песъчинки вселенски и дребни.
Само обич – до сетния час.
И на някого да сме потрени!

16.8.2012

Книгата на живота

Човешкият живот е книга,
разлиствана от ветровете –
сега, и нине и довека...
Бриз нежен лъха над детето
в началото на тази книга.
Зефирът зноен, взел от пека
на лятото, го люшка в младост.
Подухва северняка есен,
разпръсва страниците – листи,
те стават заскрежени писти,
по тях препуска тъжна песен...
А зимен вихър щом завее,
ще ги разкъсва, ще развее
останалите книжни листи...
И ще довее бяла старост...

12.12.2012

Гл. ас. д-р Дора Милева. Завършила биология. Научни интереси: генетика на микроорганизмите, медицинска генетика, семейна генетична консултация, радиобиология и биохимия, педагогика. Издадени стихосбирки: „Думи неказани”. Изд. „Луна”, Габрово, 1994; „Политнала към Слънцето”, изд. „Пламяк”, 2002; „Аз пак ще се родя”, изд. „Буквите”, 2006; „Преживе”, 2009. Печели конкурс за текст на песен (1994), както и за стихотворението си „На Русия” (март 2009). Хоби: музика, колоездене, алпинизъм и туризъм, плуване, художествена гимнастика, изобразително изкуство, художествена литература и т.н.

Грешка на езика

Понякога те споменаваме с въздишка,
понякога – с усмивка; или ей така,
изтървано в разговора, по погрешка
(все едно отново си сред нас сега)
с името ти някой друг ще нарека.

Малка грешка на езика, но как смущава.
И ето нà – сконфузно ще сведем очи.
А не трябва ли, напротив – да ни радва,
че това е, дето казват, може би
животът след Това, ...
или...?

Д-р Евгения Димова-Карагьозова. Бакалавър по молекулярна биология и английска филология от СУ „Св. Климент Охридски“, магистър по микробиология и микробиологичен контрол, доктор по специалност „Генетика“. До 2012 г. е научен сътрудник в ИБЕИ–БАН. Понастоящем работи в „Диагносис Прес“ като редактор на списание “Biotechnology and Biotechnological Equipment”. Научни интереси: генетика, биотехнологии, мутагенеза от околната среда, едноклетъчни зелени водорасли. „Ненаучни“ интереси: литература, туризъм, спортно катерене.

Неразделни

Ако си нощ, ще ти бъда луна.
Щом ти небе си, аз съм звезда.
Ако си ден, ще съм твоя зора.
Ти щом море си, аз съм вълна.

Ако си буря, ще ти бъда дъжда.
Щом ти си вятър, аз съм шума.
Ако река си, ще съм твоя вода.
Ти водопад ли си, аз – планина.

Ако си пролет, ще ти бъда роса.
Щом ти си лято, ще съм топлина.
Ако си есен, ще съм пъстрота.
Ти щом си зима, аз съм снега.

Щом ти си весел, щастлива съм аз.
Щом ти щастлив си, аз съм в захлас.
В твоите очи, ако болка съзра,
всичко бих сторила да я спестя.

Моят свят около теб се върти.
Мисълта ми към теб вечно лети.
Неразделни сме ние с теб досега
по тоз земен път – ръка за ръка.

23.09.2012

Последната любов

Каква бе първата любов?
Разбираше ли, че я има?
Усещане за болка, нежен зов,
но бързо вихърът отмина.

Каква бе втората любов?
Посрещна я ти с изненада.
И уж бе с опит, а не бе готов
за мъка пак, не за наслада.

Каква ли е поредната любов?
Дали е с нещо по-различна
или си станал вече по-суров
и чувствата ти си приличат?

Запомняш ти последната любов –
най-силната, неповторимата.
Запомняш я до край, до гроб
пътуваш с нея към необозримото.

21.05.2012 г.

Доц. д-р Елена Кашчиева. Завършила физика на полупроводниците. Дългогодишен преподавател в Химикотехнологичен и металургичен университет (до 2013), ръководител на Лаборатория по електронна микроскопия (до 2011 г.) и на катедра „Физика“ (2000 - 2009 г.). Научни интереси: микроструктура на стъкла и керамики. Хоби: поезия, вътрешен дизайн, мода. Издадени стихосбирки „Проза в рими“ (2012) и „Мисли в рими“ (2013), в която са включени представените стихотворения.

Есенно

Слънчев лъч зад клони трепна,
блесна утринна роса.
Нещо вятърът прошепна,
люшна сънни дървеса,
пламнаха червени краски,
вмъкна се в душата смут...

Неговите думи страстни
в мен намериха приют.

Ръката ти

Аз не знаех, че има магия.
Подчиних се на шестото чувство.
То ми каза:
„Побързай, хвани я!
Ще умре в ежедневната пустош!”

Като в транс аз протегнах десница,
свойта ти ми подаде в премала.

...Сякаш в моята длан бяла птица
своя истински дом бе узнала.

* * *

Очакват ме, зная, във мрака
брезичките нежни, самотни.
Единствени срещащи влакове
с приветно помахващи клони.

Аз много пътувах – самичък.
Хиляда пътеки проскитах.
Завръщам се вече различен.
Брезички, нали ще простите?

И морен от дългото скитане
почувствах се конник от Плиска.
Раздялата беше със кимване,
а срещата – с трепкащи листи.

Тъй дълго ме викахте:
пърхаци,
и неми,
във укор посърнали –
но спомен за вас ме облъхваше
и клех се – при вас да се върна.

Доц. Живодар Иванов Душков. Завършил история и българска филология във ВТУ „Св. св. Кирил и Методий“. Работил в РУ „Ангел Кънчев“. Заслужил доцент на Русенския университет (2010). Издал е три стихосбирки „Стриптийзър“ (2000), „Билет за раждане“ (2007), „Дарявам ти любов“ (2010), романа „Пъзел“ (2001), белетристичните сборници „111 малки разкази за големи хора“ (2000), „Десет есетА“ (2000), „35 истории от вчера“ (2007), „Свидетелства на времето“ (2007) и др. Негови творби са включени в антологии и сборници. Автор е на повече от 130 научни изследвания и 1000 публицистични и научнопопулярни статии. Редактирал е десетки научни и художествени книги и вестници. Носител на редица награди: Годишната награда в областта на хуманитаристиката на Съюза на учените - Русе (2006), Награда „Русе“ в областта на публицистиката (2007), Златна значка на Русенския университет (2007), Златно перо на Съюза на българските журналисти (2008) и на други отличия от литературни или журналистически конкурси. Член на Съюза на българските журналисти и на Съюза на учените в България.

Самотна къща

Тази къща е тука излишна,
тя ни спомня за дните предишни,
изкривена и стара, самотна,
тя поражда в нас чувства сиротни,
тя грози, не се вписва в пейзажа,
не подхожда дори на паважа
с това дворче отпред, така малко
и със двете дървета останали, жалки,
сред бетонните сгради просветнали.
Тя се крие сама, неприветна
и напомня за дните предишни,
и за дворчета с цъфнали вишни,
тя напомня за нашата младост,
при която бе всичко тъй радостно.
Тази къща е просто излишна
и навява тъга за живота предишен,
там, където се всички познаваха,
там, където са всички забравени.

Внезапна любов

Като буря дошла, като буря внезапно отмина
тази наша безумна и кратка, и бурна любов.
И животът замря, с тези радости нейде заминали,
така весели, песенни, носещи вечния зов.

Пак полята ще живнат със буйния пролетен вятър.
Цветове ще обсипят нивята нашир и надлъж.
Птичи песни ще славят отново живота, благата,
от разлистени клони ще капе среднощният дъжд.

Моя мила далечна, далече от мен отлетяла,
само спомен ще бъде този гейзер от чувства във нас.
Като птица крилата дошла, своята песен изпяла
и в душите ни трайно заспала до сетния час.

(Иван Г. Пенев. Хапливо слънце. Изд. къща „ЗОВ”, 2012)

Проф. д-р Иван Г. Пенев, дмн. Завършил Висшия медицински университет - София. Акушер-гинеколог, работил в „Майчин дом” – София и носител на приза „Златни ръце” на болницата (2010). Научни интереси: начало на раждането и патологична бременост. Има отпечатани над 100 научни труда. Член на българската секция на Международната организация на писателите – лекари. Издадени стихосбирки: „Нямам завещание” (2005); „Не, не беше илюзия” (2005); „Небе в рамка” (2005); „И все пак. Посвещения” (2006); „Съвремие” (2007); „Вълча стръв” (2008); „Сдъх на вечност” (2009); „Хапливо слънце” (2012); „Сбогом на илюзиите” (2012). Хоби: туризъм.

Благословена да си

Благословена да си – ти дойде
в превала на моя живот
и тихия залез превърна
в разточителни утрини.
И с простата нежност на дланите
ти ми върна нещата,
от живота ограбени;
ти откри
на дните понятния смисъл.
А надеждите, свити
на страха във гнездата,
като птици излитаха.

Благословена да си и затуй,
че за всичко, което ми даде,
не поиска за себе си нищо.
Неповярвала в моята бедност,
ти разравяше с пръсти
на годините глината,
за да търсиш златоносния
пясък...

Благословена да си – ти успя!

Признание

Да си дърво,
което ме е хванало със клоните си
в момент на ярост,
ще те отсека;
да си от жилавите храсти –
ще те изтръгна с корена.
Дори ако си камък,
съборен от стихииите на пътя ми,
ще те отмества
или заобиколя.

А ти си в мен:
замрежваш погледа ми,
когато ми изменяш,
или събираш в него хиляди
слънца –
когато ми принадлежиш;
участваш в дишането ми,
шумиш в кръвта...
Като жестока болест ти
владееш
всяка моя клетка.
И да не искаш –
ще те нося до смъртта.

(Иван Дочев. Протегнати ръце. Изд. „Български писател”, 2010)

Иван Дочев Христов. Финансист по образование. Има множество публикации в периодичния печат и книги в областта на счетоводството и данъците. Член е на Съюза на учените в България и на Съюза на българските писатели. Пише стихове от ученическите си години, но едва в последното десетилетие се изявява с поредица поетични книги. Разбирането му за поезията е, че тя трябва да извира дълбоко от душата на поета, за да звучи истински. Автор е на няколко стихосбирки: „Дълбини”, „Не си отивай”, „Минават двама влюбени”, „Благословена да си”, „Протегнати ръце”. Привързаността към поезията определя като страст. Интереси: литература. Хоби: поезия и финанси.

Ти

Когато тъмна нощ се спусне над света,
една единствена мисъл ме обзема:
мисъл, изпълнена с радост и тъга,
мисъл, превзета от любовта.

Взимам снимката в ръка
и съзнанието ми се замъглява на часа.
Снимка, извикваща спомен ясен!
Снимка, носеща твой лик прекрасен,
който е далеч в този миг на самота и на бленувана мечта!

И щастлива съм сега,
че тя лежи в моята ръка.
Но тъгата – сестра на радостта,
изпълва сърцето ми чак до ръба.

И вперя ли поглед в звездите,
осеяни сблясък и красота,
затварям книгата на мига
и замислям се аз за дните,
в които наш ще е света!

Знай, че по теб аз линея!
Все за теб копнея!
С теб искам да се смея,
Само с теб живота да живея!

Гл. ас. Иванка Сакарева. Завършила приложна лингвистика с английски и немски език и английска филология в ЮЗУ „Неофит Рилски”, Благоевград. Преподава в Катедрата по германистика и романистика във Филологическия факултет на същия университет. Научните ѝ интереси са в сферата на специализирания превод, по-конкретно – юридически английски, областта, в която смята да разработва дисертация, устния и писмения превод. Заклет преводач и преводач на Английското посолство. За нея развлечение е да пише стихове, да плува и да чете увлекателни книги.

Уещане

Около мене нежничко се реят
като паяжинки – лекички души –
всяка със окраска своя и
танцуващата собствения танц.
Танца – който е поела
от своето рождение,
танца – който рее се
в божествено брожение:
сред земната природа,
сред вековна красота.
Всичкото, което
сътворила е Майката Земя.
Слънцето огрява ги сияйно
и живот им вдъхва лъчезарно...
Около мене лекичко се реят
чистички,
все още непоқварени
човешките души...

Усети ме

Усети ме –
като полъх нежен в нощта.
Усети ме –
като ласка лека по страна.

Усети
дъха в ранните зори.
Усети
вълните топли
на слънчеви лъчи.
Усети –
как никнеш ти
от земните недра
Усети –
как раснеш,
напоен от чистата вода,
усети –
как цъфваш,
погален с нежност, доброта,
усети –
как страдаш,
намерил пристана
на мъдрост, доброта.

Усети –
как литваш,
когато вече си разбрал,
че сам ти
тръгнал си
от
Божество!....

(Ирена Банова. Усети ме като полъх. 2012)

Ирена Банова. Завършила икономика във ВИИ „Карл Маркс”. Специализация „Предприемачество и мениджмънт” в УНСС, сертифициран „Вътрешен одитор в публичния сектор” към МФ. Финансов контролор в Технически университет – София. Хоби: обича цветята, книгите, да шие гоблени, да пише поезия и проза и най-вече да общува с хората. Публикувани за приятели стихосбирки, сборник „Подбрано от Мърфи”. Издадена стихосбирка „Усети ме като полъх” (2012). Девиз: „*Не е важно кой и колко те мрази, важно е с колко обич можеш да му отвърнеш, така че да го „застреляш” с нея!*”

Завръщане към корена

Не са сърдити мъртвите, не са.
Ще ме почакаат да прелея с вино,
да си поплача, да запаля свещ.
Стъпалата помнят чернозема,
дланите – пиринчения ключ.
Във къщата живее англичанин.
Било ли е далечното ми детство?
Не са сърдити мъртвите, не са.
Крила и корени е кодът на живота.

Петел да те буди

Бях забравила колко е сладко петел да те буди,
накъдето погледнат очите ти – все зелено да е,
дъх на борове и треви да упойва,
птичи ромон да има, река и сърна до реката.

Аз пред теб се прекланям, Природо, пред твоите хубости,
пред живот – кръговрат с точно време и място.
Аз пред теб се прекланям, вдишвам въздух омаен
и смирение ляга в сърцето ми благо.

Аз на теб се обричам, на твоята надежда зелена,
че след изгрева чака ни новият ден,
че дървета и птици ще има след нас недокоснати,
че почтено ще пазим земята си в рая.

Вечер край морето

Кристал. Искри море от вино.
Вълните под нозете ни притихват
в очакване на твоето признание.
Не подозирах. Вечер край морето.
Прохладен бриз. Цветя. Небе
като в картина на художник.
О, как ни омиротворява красотата!
Била съм най-щастливата жена,
когато твоите пръсти ме докоснаха.

Покаяние

Безводни, злобни ветрове
не носят дъжд.
И няма в буйни цветове
да разцъфти душата.
Навярно изменила съм на нещо просто, ала свято.
И няма в буйни цветове
да разцъфти душата.
Не носят дъжд
безводни, злобни ветрове.

Самодостатъчност

Все по-дълбоко се затваряш в себе си.
Защо, нима душата ти останала сама,
по-силна става?
Ти си това, което си,
и сам на себе си си стигаш.
А другото – светът и аз –
създадени сме, за да може,
когато спреш да си починеш,
удобно да се разположиш.

Наследство

Нямам нищо ценно да ти дам,
Каква ли диря ще оставя?
Ала като звезда от летен звездопад,
дори и да не съществувам,
светлина към теб ще пътува.

Романтика

Романтиката в мене ражда
жажда за нежност и мечти,
а лунната нощ в сърцето поражда
болка от любовни стрели.

Погледът ми се премрежи –
сълзите напират от любов.
Изригват духовни копнежи
с парещ спомен от моя
живот.

Тази неземна магия –
коктейл от радост и мъка,
аз искам дълго да пия –
живея с любов в разлъка!

Самота

Денем се движа сред хора –
един кипящ и шумен свят.
От впечатления тегне умора,
за връзка телефони звънят!

Но спуска се мракът, светват
звезди,
пада тишината на нощта.
Между бездушните стени
съм неземно, безкрайно сама!

От телевизията – филмови драми,
новините тревожно звънят,
пълнят до болка душата ми,
а стените от самота кънтят!

Липсва до мене твоето рамо –
да влее топлина и любов.
Не се живее със спомени само –
тече без нежност живота суров!

Лилия Белчева (д-р Лилия Тодорова). Специалист офталмолог. Завеждащ очна клиника в Плевен (1963-1984). Има патент за въвеждане на ултразвук в България. Под нейно ръководство и подготовка са израстнали редица специалисти по очни болести. Почетна грамота от Централния съвет на Съюза на слепите в България за големи заслуги в областта на очното здравеопазване и делото на слепите в Плевенски окръг. Дългогодишен активен член на СУБ. Издадени стихосбирки: „Сезони на сърцето” (2009), „Струни на душата” (2010), „Усещане за рая” (2011). Хоби: поезия, музика – свири на цигулка, шиене на гоблени.

Из цикъла „БЪРЗИ СКИЦИ“

Не да се върнеш просто чаках –
жадувах тези десет дни.
Безмълвно дните отлетяха,
душата ми боли, боли...

Дъждът погали цъфнала липа,
с вълшебен аромат отвърна тя.
Нощта изпълни се със споделена нежност,
а моята душа притихна във блаженство.

Зелената усмивка се крие сред листата,
поклаща се полека от вятъра върбата
и слънчевото зайче лудува по водата,
а в нея се оглежда усмихната върбата.

Планина

Над планината спуска се нощта
и ляга нежно върху нея.
Седим ний двама в тишина –
да дишам даже аз не смея...

А утрото свенливо дръпва
от планината плаща тъмен
и ние тръгваме отново
по своите пътеки стръмни.

Морски триптих

Водата – в разбунена пяна –
прелива и прегръща брега.

Една дива вълна завихря
в мен и потапя греха.

А излишният пясък по кея
не оставя и бледа следа...

Дом на душата

В самотен прилив
търся своя бряг.

Но не искам пак
да съм вълна
и с отлива
да си отивам...

Защото:
не е дом водата.

А душата –
няма бряг!...

(Мария Петрова. Аз съм любов. ИК „Геа-принт“, Варна, 1997)

Мария П. Петрова. Завършила руска филология в СУ „Св. Кл. Охридски“ (1990), право във ВСУ „Черноризец Храбър“ (1997), следдипломна квалификация в ИРЯ им. А. С. Пушкина – Москва (1993) и ИПКУ „Д-р Петър Берон“ – гр. Варна – II клас квалификация по руски език и литература. Асистент по гражданскоправни дисциплини в Юридическия факултет при ВСУ „Черноризец Храбър“ – Варна, действащ адвокат и докторант на самостоятелна подготовка в областта на семейното право. Автор на четири стихосбирки – любовна лирика: „Аз съм истина“ (1993, изд. под името Мария Стефанова); „Аз съм любов“ (1997); „Аз съм живот“ (2002) и „В душата си те каня“ (2002). Член на Сдружението на писателите – Варна.

Обяснение в благодарност

Трогателни мисли се спускат на пръсти
към нашето алено,
дъхтящо на сутрешно кафе,
пробуждане.
Невръстните опити да изразя чувствата си,
прохождат.
Бих ги нарисувала с бои...
Но дали ще се получи?
Представям си, как ти пиша писма
и рисувам просторни картини от тишина –
пейзажи, натюрморти и графики.
И всеки път е по-добър от предишния,
но винаги е недостатъчен.
Имам стотици колажи от мисли.
Имам хиляди непоказвани картини.
Имам неродени стихове,
чакащи посвещение.
Все невръстни опити
да изразя себе си чрез теб.
Поднасям ти всичките форми на изкуството си
с това мълчаливо пробуждане
и едно опаковано грижливо бижу –
това, че ти Благодаря.

По вечерно на кея

На тези, които ми вярват

По вечерно, не, да се чудиш недей,
и ми вярвай, макар да съм глумав,
не, не съм те забравил,
кой пред теб не немея,
ще те чакам – на кея, на Дунав.

Там съм стегнал един катамаран,
и после, където ни видят очите!
Само вечер ми вярвай, сутрин съм зян,
вечер са живи, по-най-живи мечтите.

По вечерно съм луд, аз също немея.
Ти ми вярвай, аз обичам без думи,
не съм те забравил, аз за тебе копнея,
Запомни! – Вечер! На кея – на Дунав!

Фокусник по желание

На Теб

Хоооп! Из нищото изниквам,
неочакван, с лек поклон.
от мечтите ти поникнал,
окус – фокус цял фургон!

Пожелай си, пожелах ти,
пожелах те – пожелай ме!

Rrrrrr! Букет от бели рози,
стискам в лявата ръка!
как така „*questa cosa*”?
Светлини като река!

Пожелах ти, пожелай си,
пожелай ме – пожелах те!

Пляскания, куп овации,
хвъркат ято бели птици,
дъжд от стари облигации,
Аз сред твоите ученици!

Пожелах те – пожелай ме!
Пожелах ти, пожелай си!

Рампата ме осветява,
бегъл поглед, кратък вик,
ходя като по жарава,
твоят... най-прилежен ученик!

Пожелах ти, пожалей ме!
Пожалей ме – пожелай ме!

Обедняхме

Обедняхме, страшно обедняхме,
не можем да изхраним даже уличните
музиканти –
единствените спомени,
останали ни от желанието да се чувстваме
свободни.

Те свирят там,
където дишат кратките въздишки на
нашата свобода:
в мрачни и студени подлези –
под прозата на грижата за хляба,

в паркове,
където се разхождаме с приятели и свои
мисли,

по тихи, неизвестни ъгли,
акустиката на които отеква
в ехото на най-дълбокото у нас.

Обедняхме, страшно обедняхме –
все по-празни са протегнатите шапки...

Обедняхме...

Орфей

Високо!
Високо!
Високо!
Там, горе на скалата
на ръба –
между въздуха и твърдината,
над славата и суетата,
отвъд страха – към свободата,

за да запееш пак онази песен,
дето ще извика
чистата душа на Евридика.

(Нонка Богомилова (Лирика). Изд. „Пони”, С., 2012)

Проф. дфн Нонка Богомилова. Завършила философия със специализация по психология и втора специалност по български език и литература. Работи в секция „Антропология и изследвания на религията” в Института за изследване на обществата и знанието към БАН. Главен редактор на списание „Философски алтернативи“ (2004–2012). Професионални интереси: философска антропология, изследвания на религиите. Автор на 7 научни монографии и около 130 статии, публикувани в научни издания на български, английски, италиански, немски, френски, руски, словашки, сръбски, украински езици. Издадени стихосбирки: „Омагьосан кръг” (1997), „Празници” (2000), „Още малко” (2012). Хоби: поезия, фотография.

От ръба на леглото

Страхувам се да не сънувам –
такъв си, както те желях!
Така приятно развълнуван:
хем пламенен, хем много плах!

Не ме събуждай, ако съм си –
от здрача – син, от полъх – блед
и от любов – лилаво-страстен
в сребреещ ореол на свещ.

Не виждам в светлото след мрака,
но ти до мене остани!
Луната ли за миг заплака,
под звездопадени искри

или мечтите се родиха
в застиналото ми сърце?
До яркобяло осветиха
от стаята ми надалеч.

Внимателно за пролетния дъжд

Не позволявай
да ми вали върху думите –
прецъфтели бадемкови стихове,
крехкорозови, сякаш от тях
пролетта ще излюпи
своите луднали
ветрове с топъл дъх на надежда!
Не позволявай
да се родят във калта
несбъднатите ни срещи
и, застанали под капчуците,
да обвият със сивата прежда
на отчуждението
беззвучно
тази тъй лелейна надежда
за пробуждане.

Щастливо кафе

би трябвало да сме щастливи
след такава нощ,
щастливо-уморени
по подкръжените очи
би следвало
да видим ласките все още,
как издуват вените ни
и от болящите изгаряния
на плътта
да сме затоплени,
и по разхвърляното
ни легло
да изоставим
всички спомени
и нека времето не съществува,

ще те намеря ли пак тук,
ако се върна утре друга.

Д-р Павлина Гатева, доктор по медицина. Завършила е медицина в Медицински университет – София, със защитен докторат. Работила е в Център за медицинска информация. В момента е асистент по фармакология в Медицински университет – София. Научни интереси: фармакология, метаболизъм, клинични проучвания. Владее английски, френски и руски езици. С литература се занимава от няколко години. Пише в литературни сайтове. През 2009 г. печели трета награда от конкурса за кратка проза на LiterNet & eRunsMagazine. Хоби – Интернет, театър.

Време

Ценните мигове винаги

времето взема внезапно.

Есен заменя лятото цветно

тъй безвъзвратно...

Ето, остават ни, мислим години

надежда и нежност...

Цялото време не стига

един миг да върнем обратно!

Д-р Петър Ефтимов. Завършил ветеринарна медицина в Лесотехническият университет - София и специалност „Молекулярна биология“ в СУ „Св. Кл. Охридски“. Работил в клиника „Анимо“ и в Централна ветеринарна клиника. Специализирал спешна медицина и реанимация, посещавал курс по репродуктивна медицина в централата на Minitub, гр. Мюнхен. Има интереси в областта на регенеративната медицина, терапия на екзотични домашни любимци и диви животни. От януари 2013 г. редовен докторант в Катедрата по биохимия на Биологическия факултет към СУ „Св. Кл. Охридски“.

Ако трябва да рисувам **самота**,
бих поискал само един цвят:
сиво – празно и бездушно сиво.
И бих рисувал тази вечер
с нейната оловна пустота,
с безмълния и тъжен град,
със улиците мълчаливи,
със нощите във мрак облечени.
Бих нарисувал още лепкава мъгла
и облаци, които плачат мълчаливо.
Едно момиче със наведена глава
и себе си дори...
Но в сиво! Само в сиво!

Ако поискам пък **тъга** да нарисувам
бих започнал със тая топола,
дето чука вечер по стъклата ми.
Бих рисувал вятъра,
който кърши тялото й голо
и разнася из калта листата й.
И още хора с въсърни лица,
и хризантеми от слана попарени,
неуловимата ръка на есента,
и птичи песни някъкси забравени.
Но кой знае защо, не съм решил
кои от цветовете биха ми послужили:
безизразното жълто,
студеното и мъртво черно,
или кафяво – тъпо и бездушно.

А ако трябва **щастие** да нарисувам,
рисувал бих единствено очите ти.
И бих поискал всички цветове!
Но страшно много се страхувам,
че може би ще се окажа жалко слаб,
за да успея да ги нарисувам!

1964 г.

Доц. д-р Петър Стоянов. Завършил ВНВАУ – гр. Шумен със специалност инженер по радиолокация. Докторска дисертация по специалността „Радиопредавателни и радиоприемни устройства”. Работил в Институт за космически изследвания на БАН. Автор на над 80 научни публикации, 1 монография, 5 учебници и учебни помагала, десетки научно-популярни статии и множество рационализации. Бил е ръководител или е участвал в 87 разработки в областта на радиоелектронното разузнаване, има внедрени 26 изделия. Бил е ръководител на докторанти, рецензент за присъждане на научни степени и звания, член на Специализирания научен съвет по военно-инженерните науки към ВАК. Хоби: тенис на корт, риболов, поезия.

Изкуство

Музика в багри –
написа четката.
Затворено време
в ризницата на себелюбие ръмжи.
Думите сгъстиха мрака.
Искам усет! –
извика химикалката.
Безмълвно стенание
между глухи стени.
Минаха диамантените реки.

Остана паузата.

Черни звезди. Бял ден.
Ловците се свършиха.

Изкуство е да вярваш.

Чувства

Роня се като троха от хляб.
Скръбно ми е.
Луната с охота пусна пипалата
си към мене и тайно ме отвлече.
Мрак и суета.

А аз съм още малка!

В безкрая надига глава
смълчана утеха.
Пипала изкореняват вековен татул.
Червената скръб иска обяснение
под иконния небосклон.
Диктовка на светло
прокара пътека.
Сторените дела удрят и питат:
„Знаем ли всичко?“

От клона птичата самотност
ни подсказва.

Петя Марчева. Завършила „Психология“ във ВТУ „Св. св. Кирил и Методий“; специалностите „Социална педагогика“, „Педагогика на деца с интелектуална недостатъчност“ и „Педагогика на зрително затруднени“ в СУ Св. Кл. Охридски“. „Учител на годината“ в основното образование (2010). Сертифициран кариерен консултант по международна програма Global Career Development Facilitator (GCDF). Победител в Първия национален конкурс за добри практики в кариерното консултиране в България, Еврогайдънс България. Редовен докторант в катедра „Педагогика“ – ВТУ „Св. св. Кирил и Методий“. Интереси: психология, педагогика, професионално ориентиране и кариерно консултиране на ученици със специални образователни потребности. Член на Дружеството на психолозите в България, СУБ, Дружеството за ООН в България, Асоциация на докторантите в България. Автор на две стихосбирки: „Час по океанология“ (1997) и „Миг докосване – вечно дихание“ (1994).

Балканско хайку

Ще бъдеш моя
истински,
когато разкажеш ми за миналото си,
говориш развълнувано за днес,
рисуваш бъдеще неясно
и държиш ръката ми...
Това го пише в книгите
и вярно е – уви!

А ако искаш друго –
ти твоя книга
напиши
и насили ме
да я прочета...

(прочит на Роз Карон)

Когато ослепея
от задължителната старост,
плътта ти ще усещам
по звука.

Ароматът ти
ще е безплътен,
а движенията – полъх.

И ще треперя
от любов...

Когато ослепея -
ще треперя.
От любов ?...

Вземи тез ябълки,
те полудели са
от страст –
като телата ни
прегърнати.

Те крият слънцето
и имат силни семки –
подобни са на топлината,
която аз
ти впръсквам
всеки път...

А ти –
обсебена от нежността на самката,
неволно правиш
гримаса на невинност...

Невинна ли е
нежността !?

Признанието,
че си моя,
ме зашеметява –
като салют за отрезвяване
след дългата пиянска нощ,
в която гренадирите
са разположили оръдията си
в опасна близост до мозъка ми
болен...

Горски цветя

На горската поляна
теменужка – синьо-бяла
нежна и красива,
малко срамежлива,
 навсякъде е нацъфтяла
 и полянката е посиняла.
Като облаче в небето
е цветето в полето.

Сякаш тихо кани
да я взема в моите длани
и ми казва: „Погледни ме,
вземи ме, откъсни ме.”
 Как да я откъсна,
 цвета ѝ да прекъсна.
 Ще повехне в ръце ми,
 ще натъжи сърце ми.

Ще разваля и красотата
на полянката в гората
и макар че толкоз мами,
искам само да я гая.
 А до нея минзухара
 как хубаво ухае!
 Като запалена свещичка
 с изправена главичка.

Кое от тези две цветя
да си набера?
Не искам да ги късам
и да ги разпръсквам,
 че са радост за очите,
 сякаш братче и сестриче
 цъфтят едно до друго,
 като природно чудо!

(Радка Гайдарова. Очите ти зелени. Изд. „Стрела”, Плевен, 2007)

Доц. д-р Радка Гайдарова, дм. Завършила медицина във Варна. Работи като лекар в Психодиспансер - Плевен. Има придобита специалност по психиатрия. Доцент към Катедрата по психиатрия и медицинска психология на МУ – Плевен. Автор е на монографии, съавтор на методично ръководство и на учебник по психиатрия. Началник е на женската клиника по психиатрия към УМБАЛ – Плевен. Има над 80 научни съобщения и участва в научноизследователски проекти в областта на психиатрията. Поезията идва внезапно неканена и стиховете започват да се изливат върху белия лист. Активно пише за деца и за възрастни през последните 6-7 години.

Ти идваш само в съня

Ти идваш във съня ми сутрин,
когато Луната бавно си отива,
за да изгрее Слънцето отново
и светлината да измести мрака.

Ти идваш, за да ме събудиш,
да ме дариш с любов и ласки,
сълзите от очите ми изтриваш
и сили вдъхваш ми, за да живея.

Ти идваш, там от вечността,
където времето е спряло,
от свят отвъден, непознат,
където всички някога отиват.

Ти идваш и във този кратък миг
отново пак един до друг стоим,
на пътя, който някога поехме,
незаличен дори и от смъртта!

Цигулката – Шехеразада

Нежна, безпомощна, обречена...
Нереална,
като победа над всичко,
което стяга и размеква
всяка сила неосъзнавана.
Като увереност,
че злото възможно е
само в съседство с мълчанието,
като закана забравена
на някой Шахриар променен.

Вечна,
щом тръпна от теб,
не от Медния конник.

1981 г.

Съкровища

От ширнати полета слънчогледови,
под хълми за потоци устремени,
през житно злато край реките рибораждащи,
разгръща се природата България.

С чифлика, приютил животни, хора,
с едни очи способни да говорят...
И с млада добрина, любов пораждаща,
преливаш в своята Йовкова България.

От родната земя поклъват хоризонтите,
чрез кътче съкровено възможен става
Космосът,
и скромният ти дъх осмисля атмосферата,
чрез собствения дух да търсиш... и намериш.

Природата увлича, водопадни сме,
а после идва тишина за размисъл...
Но щом сме цялост с истината, с добротата,
чрез малкия ни свят е цялостна земята.

Играем на врабчета и подскачаме,
сезон подир сезон застъпват се пред здрача
и вносната троха най-вкусна е, обаче,
оставяй в утрото си собствен знак да значи...
От родната земя поклъват хоризонтите.
И в бащиния двор са златните съкровища,
и скромният ти дъх осмисля атмосферата,
чрез собствения дух да търсиш. Да намериш.

2009 г.

Време

Бързам с времето да видя
колко е голям светът
и защо ли ми се струва
много кратък е
денят.

Кратък е да те обичам,
да запомня всеки
миг,
с нежни думи аз да те
наричам
и в любов да ти се
вричам.

Бърза
времето

и аз със
него,

да
обхвана

цялата любов.

Да остана миг с
тебе
в този запъхтян живот
Бързам
аз

и бърза времето.

Колко кратък е
денят...

София, 2008 г.

Ако си отидеш

Ако си отидеш –
ще остана тук сама
с моите спомени
за времето и любовта.

Ако си отидеш –
ще ме отнесеш със себе си,
скрита в душата ти
и в нежността.

Ако си отидеш –
гръм ще падне
и ще ме срази.
После буря ще отвее
мен и моите мечти.

Само ако си отидеш...

София, 2011 г.

Румяна Данова. Магистър етнолог. Завършила световна етнология. Зав.отдели „Чуждестранно изкуство” и „Обичай” в Национален етнографски музей към БАН (до 2011). Научни интереси: обичай и ритуално изкуство (прави „писани яйца” за Великден по стара традиционна восьчна техника от Ихтиманско, Велинградско, Пазарджишко и др. райони). Издадена стихосбирка: „Другата жена” (2005). Хоби: „Рейки”, ароматерапия, народна медицина, билколечение, свири на китара, оперно пеене, нумерология.

Стръкчета трева

Аз знам, че ще те срещна
сред светъл дъжд от искрен смях,
напред с надежда устремена,
натам и аз където бях...

Ще ме отминеш, без да забележиш,
че да те чакам аз се състарих,
сега съм уморен, объркан,
със младостта си своята вяра
заплатих.

След теб отчаяно ще гледам,
ще вика болката във мен,
света от мъка ще проклинам,
а после труп ще бъда,... труп,...
студен.

Над нас ще се синечат небесата,
ще пърхат птиците с крила,
едни ще плачат, други ще се радват,
а аз ще се превърна във трева.

От мойта болка нищо няма да остане,
от мойте сълзи – само утринна роса,
но чуи ме, лудо искам да обичам,
преди да се превърна във трева!

Отдай ми се

Отдай ми се! Отдай ми се красиво
под облаци черешов цвят,
с очи, с душа, без думи, предпазливо,
ела във моя странен свят.

Да прекосим със теб небе лазурно,
да вдъхна твоя аромат,
да те връхлитам като вятър бурно,
да ни вали черешов цвят...

Сълзи на щастие

Сълзите ми недей, недей ги спира
и думите, които цял живот съм чакал,
лицето ти бленувано сред светлина
прозира,
ще помня някога – от щастие съм
плакал!

Красиви думи! Откъде ги взе?
Събрани сред цветята от полето,
от ромола на ручейте в твоите нозе,
прошепнати без глас от пулса на
сърцето.

По-нежна си от вятъра, от
светлината,
по-тънка си от клонка на бръшлян,
по-мека си от въздуха, от топлината,
изящна и печална като блян...

Ще се стопя, по миглите ти ще се
спусна
във бездната на твоите очи.
Как неусетно, нежно ме допусна,
“Обичам те!”, “Обичай ме!” – в
душата ми звучи...

Бавно

догаря

една

вощеница.

Една недовършена с въглена,

скица

плаче.

И сълзи от пепел

размекват картона,

размиват следите

на някакъв спомен

за странен

артист,

самозванец.

Гл. ас. д-р Светлана Антова. Работи в Института за етнология и фолклор с етнографски музей към БАН. Основните ѝ изследвания са в областта на съвременните мобилност и миграции на българите в чужбина. Напоследък работи върху темата за дистанционното родителство на мигрантите и техните оставени в България, деца; социалните измерения на изпратените припечелени в чужбина, средства; културата на бедност, вплетена в роднинските ни и приятелски взаимоспомагателни мрежи и т.н. Проявява изследователско любопитство към граници, граничност и гранични зони. Мечтае да напише книга, в която да анализира самата себе си. На път е да осъществи тази своя идея, след като два пъти (2009, 2012) попада в средата на българските мигранти в Кипър.

В Храма

Пристъпваш тихо
и заемаш своето място –
като искрица
в Огъня Велик.
Седморийт светилник
пръска блясък
и вътре в тебе –
светлина трепти.

Във тиха радост
потопено е сърцето.
Проникнат си
от Свята Тишина.
И изведнъж разбираш,
колко леко
и колко хубаво е
да си У ДОМА!

Докоснат си
от бащина милувка,
докоснат си
от Вечната Любов.
Наоколо се носи
тиха музика –
като желан,
като очакван зов.
И слят със Вечността,
и слят с Великото,
внезапно
осъзнаваш сам,
че в тебе блика
и прелива Силата,
че в този миг
и ти си станал ХРАМ!

Доц. д-р Станка Лулчева Михалкова. Завършила специалност педагогика, специализация психология към СУ „Св. Кл. Охридски“. Работила е като научен сътрудник по транспортна психология, хоноруван асистент по експериментална психология в СУ, преподавател по педагогическа психология в „Департамента за информация и усъвършенстване на учители“ към СУ. Научни интереси: в областта на психологията, психотерапията, психологическото консултиране. Като преподавател провежда тринадесет годишна програма за продължаващо обучение в консултантски умения за педагогически съветници и училищни психолози. Допълнителната й квалификация е по класическа хомеопатия. Разработва ново направление „Хомеопатична психотерапия“. Има издадени две стихосбирки: „Сънувах любовта“ и „По пътя към дома“.

Набързо

Младежът с усмивка
излиза от подлеза.
Подсвирква си нещо.
Закача се с кучето.
Изсипва дребни монети
в ръцете на дядото
с акордеона,
който подминах.
Скрива се в парка
набързо.
Пресича го пеш.
Тъкмо по моя маршрут.
Заразително весел.
И чужд
в зимната сутрин.
Не се заразявам -
изпъната слизам в
метрото.

Бързаща.
Толкова скучно
пораснала.

Стаята

Свита във горната стая, чета „Одисея” с усмивка,
в стаята с бели дивани, с вази в цветя по ъглите,
светла и чиста.
Направих прозорец
да гледам нощта и звездите,
лунни пътеки да диря, щом залезът плъзне зад
хълма.
Вятърът, нежен „изгорник”, дантелите скъпи
надипли.
Сложих зелени картини до амфори, вити, двуроги,
леки китайски коприни, тежки арабски парфюми.
Струпах мечтите големи и всички неказни думи.
Ходят там призраци мои: на бъдното, минали също.
С тях аз сега не говоря, чета „Одисея” могъща:
времето сякаш е спряло, притихнала цялата къща,
с нея невидими двете (няма на никой да кажем)
сме омагьосани.

(Днес.
И за малко,
понеже заспаха децата.)
Вратата затварям, затварям и книгата.
Няма у нас бяла стая под покрива.
Вази съвсем не задържам –
цветята обичам на двора
самички, безгрижни,
без грижа.

Стихове пиша единствено
ако те няма до мен.
За прегръдка.

Вечният танц на Огъня отвътре

“Избърши си очите и разгледай портрета на сърцето”

Джеляледин Руми

Славейт на сърцето пее
любовна песен – еони
са нужни – за да усетим
вечността на нейния Огън.
Птиците на душата ми –
доскоро прелетни –
останаха в нея – неми зрители
за всички сезони на танца на Огъня...

Приказка за цигулка от червена ела

(тристишия)

Ти – тетива на лък,
аз – раздвижване
на въздух.

* * *

Ти – нотите,
аз – клавишен
стон...

* * *

Ти – ключът сол,
аз – ветрец, пригалаващ
твоя слух.

* * *

Ти – облак,
аз – парица след дъжд –
те могат ли да се докосват?

(Публикувани в сайта ХуЛите – сайт за нова художествена литература)

Гл. ас. д-р Уляна Паскалева. Завършила Факултет „Автоматика” в Техническия университет - София. Преподавател в Техническия колеж - ЮЗУ „Н. Рилски”, Благоевград. Научни интереси: измервания, метрология, надеждност. Автор е на повече от 30 публикации и книги в областта на научната си специалност. Автор е на стихосбирките „Пътчечка към светлината” (2006), „Цветни камъчета под дъгата” (2009), „Душа преди разпролетяване” (2010), „Седем седмици след Пасха” (2012). Нейни стихове са представени в алманаха „Ирин-Пирин” (2006; 2008), в сборниците „Гласове от Мелник” (2007), „Искри от огнището” (2007), „Огнище” (2011) - Благоевград, алманах „Пламък” (2011), алманах „Културна палитра”, (2012), в литературните сайтове ХуЛите, Литернет и други. Хоби: поезия, природа, духовни учения.

Цветът на любовта

Какъв цвят има нашата любов?
Бял сняг над любовта ни навалял.
Светът от него става като нов.
Да, без съмнение цветът е бял!

Главите ни – кристално побелели,
от щастие не спирахме смеха
и виждахме, как нежно са се слели
две бели облачета от дъха.

Или пък като жълт и топъл пясък,
постлал на плажа нашето легло
и вгледани във златния му блясък,
на любовта посяхме крехкото стебло.

Не, любовта и в синьо засиява,
като небето ведро, под което
запътени към гибел или слава
вървахме със любов в сърцето.

Но любовта и в пурпур се оглежда –
петното на чаршафа ни напомня
и има в нас от този миг надежда,
и заедно сме в този хубав спомен.

И черна нощ опита да ни смаже.
Защото много шарен е светът,
но все след нощ зора ще се покаже
и не остава в черно любовта!

Не знаехме един единствен цвят –
избягвали сме зорко сивотата.
Когато двама заедно вървят,
той любовта прогонва от душата.

Сега сребрее любовта ни свята,
среброто от главите на блести,
но всеки цвят вълшебен на дъгата
напомня ни – в света сме аз и ти!

Доц. д-р Христо Христов. Възпитаник на Медицинския университет – Пловдив, където е ръководител на Катедрата по физиология (до 2006). Доцент по физиология в МУ - Плевен. Научни интереси: физиология на труда и ергономия. От дълго време се занимава с проблемите на храненето. Има множество публикации и 4 изобретения. Издадена стихосбирката „Сам в дъжда“ (2008), приет за печат сборник с разкази и подготвени за печат сонети и новели. Харесва произведения, разкриващи душевния живот на човека и емоциите възникващи в човешките отношения, поради което не харесва метафоричните поети. Харесва Плевен и обича Пловдив (където е роден).

Последна лятна нощ

Щурчето е вълшебна нощна мелница,
която смила спомени на лунен прах.
Ще тръгнем ли след птиците – преселници,
подгонени от нашия внезапен страх.

Листата тръпнат с есенно предчувствие,
а пък на клона се усмихва весел плод.
Живота ни е неспокойно устие,
а толкоз искаме да бъде светъл брод.

Седим край масата и се сбогуваме
със лятото, донесло нежности и зной.

Не искам в златна есен да тъгуваме
и дните ни да са горчиви, без покой.

Лунната пътека

Изгрява тъжна,
разплакана луната.

За да смути среднощната тъма.

Танцува корабчето
със платната

под ритъма на
морската вълна.

Но сред гората
лунната пътека

разделя клоните на две.

И сякаш краят
й ме вика

като някое
разплакано дете ...

РАЗМИСЛИ

Понякога

Понякога питам се: дали не сгреших?
Разумно ли беше да правя наука?
И после, понеже така го реших,
от туй що творя, кой си взема поука?

Кристали и химия, проблеми
физични,
теории, опити елѐктрохимични,
дискусии, спорове, натрупани
знания,
цитати и статии в научни списания...
Приятно е, вярно, да получиш
признание!
И все пак се питам: мойта точна
наука
на многото хора не навява ли скука?

Защо не опитам с поезия, с проза,
без суха логика, без преструвки и
поза,
да разкрия своите чувства?
Не е наука, това е изкуство!
Щях ли да мога?
Знам ли? С помощ от Бога?!

Февруари – март 2012

Следобед

Във парка следобед вървя си полека.
Наоколо – есен, златокоса и мека,
кафяви листа, нападали кестени,
младежи на пейки в тревата
преместени.
Смях, ласки плахи, момичешки писък
и шепот задъхан и страстен, и нисък...
Свенливи целувки и погледи влюбени
и плахи надежди, и надежди
изгубени...

До тях тъжен старец, белокоса
старица,
усмихнати майки, щастливи дечица
и татко, понесъл сина си на рамо.
А друг със девойка, вече голяма,
усмихнато шепнат си нещо със
мама...

И ето пред мене е целият свят –
красив, разнороден, щастлив и богат!
И, мисля си, нищо не искам, освен
такъв да е всеки мой есенен ден!

Октомври 2012

Андре Шение

Най-малко три обстоятелства го правят неравен.
Първо, че е поет и кара кралицата на нощта
да умира от любов,
а бедните – да рушат Бастилии.
Второ, че е рожба на революцията,
която обича да изяжда децата си.
Трето, че вярва в доброто начало
като узаконение на справедливостта.
Затова – в защита на равенството –
трибуналът братски го осъди
на свобода
чрез гилотиниране...
Още се облизва свободата.

Сладка е кръвта на поета.

Отстъпление

Мъгла като жена немилостива
нахлува през открехнатата порта.
Разпръснатите къщи по масива
приличат на отстъпваща кохорта.
Да се отстъпва място не остана,
но вратата това не забеляза.
Зад нас като бушуваща закана
река се мята яростно в боаза.
Когато стъпим на ръба, когато
усетим бездна непреодолима,
ще ни докосне нещо непознато
почти като очакване на зима,
почти като тревога замъглена
и криеща на пропастта чертите...

Като жена, която ни изменя,
нахлува следващият поробител.

Д-р Боян Ангелов. Завършил философия и българска филология в СУ „Св. Кл. Охридски“. Защитен докторат в Института по философски изследвания при БАН. Завършва и Академията по валдорфска педагогика в Швейцария с признат докторат. Специализира и преподава в областта на гьотеанистиката, антропософската естетика и релацията на художествените науки в проекцията Изток-Запад. Има издадени осемнадесет поетични книги. Работи като директор на издателство „Български писател“. Член на Съюза на българските писатели и на Съюза на българските журналисти. Негови творби са преведени на руски, немски, украински, френски, английски, шведски, испански, полски, чешки, румънски, норвежки, арабски, китайски, японски, фламандски и др. езици.

Златисто

Не есента,
не есента ръми,
макар да е сезонът на сълзите...
По улиците голи нощем скита
сиротен дъжд над мокрите липи,
в листата им палува вятър тих,
надиплена мъглата пада,
разпръсква здрачът шепот лих
и звезден се отронва листопадът...
Какво ли крие утрешният ден?
Отива си бездомното ни лято,
остава спомени, следи...
у теб и мен,
и патина по късното му злато.
Навярно жълтата му глеч,
от вихъра на любовта отвята,
замръква надълбоко, надалеч,
потъва в падините на душата...
А може би, по навик стар –
валят листа не във, а в нас
и есента, почти наглас,
по устните ни безутешно стене...
Не есента, не есента ръми...

Към България

Родината започва от птичето гнездо,
от пляска на щъркелите лете,
от Тракия и Пирин, с прощален
благослов,
с Орфей и с песента на боговете.

Родината е сянка и вопъл на сълза,
разцъфнало напролет цвете,
ухание водорасли и мирис на трева,
с които се целуват снеговете.

Родината е всичко – дихание, съдба,
с която сме венчани по рождение,
любяща стряха, бащина вина,
греховно майчино копнение.

Обичам те, Българийо, незримо –
покров на моите мечти.

Заклевам те, докато ме има –
олтар в сърцето ми бъди!

Валери Иванов. Бакалавър по педагогика, магистър по българска филология. Преподавател по български език и литература. Научни интереси: съвременна българска литература (след 40-те години на XX век), литературна критика. Автор на 3 монографии, на стихосбирките: „Шепотът на града“ (1993), „Смарагди в пепелта“ (1998), „Грешна молитва“ (2006) и на помагалото „АБВ-Кратък литературен речник“ (БУЛВЕСТ, 2012). Публикации в централния литературен печат, лауреат в национални поетични и есеистични конкурси, носител и на Националната поетична награда „Тера фантазия 2010“. Член на СБП. Любимо хоби: поп музиката – художествен ръководител на рок група; работи и с млади изпълнители – ръководи популярната детска Вокална студия „Вега“ и композира авторски песни за тях.

Опора

Въжето е духовна връзка.
И е опънато до скъсване.
Ръцете ти нагоре бързат.
Сърцето пълно е. Пред пръсване.
 Върху скалата е зависнала
 една съдба. И снимки в спомен.
 Скалата просто е орисана
 да понесе товар огромен.
Да. Два са възжените края.
Вселена в тях е концентрирана.
За две души, сами в безкрая,
не е предвидено умиране.

За истините

До истините се достига,
когато páри под лъжичката.
Наистина не става мигом
и никога не става с всичките.
 Те идват като просветление
 във тежка, мрачна късна доба.
 Не винаги са ти спасение.
 И светлината е прокоба.
Те не за всички са еднакви.
Не могат и да се поръчат.
Внезапно, след години чакане,
те идват, за да те измъчват.
 Това горчиво помъдряване
 е най-ценното в живота.
 Нарича се и побеждаване.
 Така се оцелява впрочем.

Прозрение

Надолу,
надолу,
надолу,
падам със страшна сила...
С главата надолу,
стремглаво надолу
и никак не мога да спра...

Ужасно е.
Страшно е.
Смазващо е...
Искам да крещя!
Но само отварям уста
без звук, без стон!...

Падам
Пропадам
Сгромолясвам се,
като че ли вдън земя!
Тъмно е.
Страшно е.
ужасно е!
Но никак не мога да спра...

Умирам ли?
Краят ли е?
Пронизващо
безпощадно е
проумяването
на неизбежността...

Тъмно е.
Ужасно е.
Но вече не ме е страх.
Защото проумях най-важното.
Че краят по-добре да посрещна
с достойнство,
а не със страх...

Интимно

Не търся огъня. Бързо той догаря.
Не търся нощите с безумна страст,
кога за миг докосвам небето и безкрая,
но след любовната омая
оставам пак сама,
забулена изцяло
на спомена с пепелта...
Не търся рева вечен на плискащи вълни,
ни палецата топлина на слънчеви
лъчи...
Не търся аз дори полета далечен
на гордия орел...
Търся само теб!
Моят поглед към теб е устремен!

Зимна изповед

Тази бяла нощ,
убийствено студена,
обвива с ледени ръце
изстиналото ми сърце
и в сивкаво мъждукащи звезди
пред погледа ми изведнъж
едва-едва присветват...
В студ и мраз затънала дълбоко
и аз помръквам покосена...
Замръзнала сълза
в очите ми заспива
и аз те моля, останала без сила,
сложи за миг
ръцете си красиви
на изстиналата ми глава.
В крогък унес стой,
не говори,
за да не побягнат надалеч,
събудени от тебе спомени игриви
за лято и слънчеви зари...
Погледни бавно
в помръкналите ми очи
за да прогониш
всички ледени звезди...
В душата ми се ражда пак
надежда...
За кой ли път?! Отново!

Защо

Защо съдбата бе тъй жестока
към нашата обич дълбока?
Защо наказва ни с подозрение
един към друг, без обяснение?

Защо полувековен срок
бе необходим за този скок,
от омраза към обич сега
един към друг устремени?

Защо бе необходима таз тъга,
която в любов се трансформира?
И клетки две сърца събира,
за обич и раздяла.

Защо да се измъчваме разделени,
протегнали ръце за обич ожаднели,
за любов и радост закопнели,
от време и разстояние пак разделени.

Георги Димитров Нейков. Завършил химия в Софийския университет. Бил е асистент по обща и неорганична химия към катедра „Химия” в Института за чуждестранни студенти (ИЧС). Защитава дисертация в областта на квантовата химия в Института по органична химия на БАН. От 1978 г. е доцент, а от 2001 г. - професор по теоретична химия в Шуменския университет „Епископ Константин Преславски”. Бил е зам.-ректор и ректор на ИЧС. Специализирал е в Карловия университет в Прага и в Петербургския университет в Русия. Членува в СУБ, Българското химическо дружество, Международния съюз на химиците теоретици (WATOC). Член е на Нюйоркската академия на науките. Научните му интереси са в областта на квантовата органична химия, а „ненаучните” - в областта на живописата, нумизматиката и класическата музика.

Наемник

*Vita nostra brevisest**

Не си мисли, че имаш много време,
че още дълго – вечност – ще си тук,
че все морето ще е до колене,
че любовта ще пей като капчук!

Те, дните, тук са точно отброени,
тъй както скътани за път пари –
на заем няма откъде да вземеш,
затуй и грошчето цени дори!

Войник-наемник си на срочна служба,
потягай скрито вехтия шинел
и си тръгни, щом Вахтата приключи –
на много люде дал, от малко взел.

**Къс е нашият живот (студентски химн)*

Просяк

В памет на Никос Казандзакис

На ъгъла в ръка с паничка
смирено милостиня прося аз:
„Поспрете, хора, не паричка,
за време моля – дайте четвърт час!
Смилете се, деца големи,
достойнството си слагам тук пред вас;
не прося хляб, аз прося време,
не искам много – само четвърт час!
Не ме съдете, братя, строго,
не ме презирайте без глас,
не искам власт, не прося тога,
за време моля, ради Бога,
не искам много – дайте четвърт час!...”

Доц. д-р Добрин Паскалев. Ръководител на Учебно-научен сектор по нефрология, хемодиализа и токсикология в Университетската болница „Св. Марина”, Варна. Професионалните му интереси са насочени към вътрешната медицина, нефрологията, диализното лечение, трансплантологията, витаминологията, оксидативните процеси и... историята. След около 30 години, преминали в битки с болката и човешкото страдание, д-р Д. Паскалев все още вярва, че животът се нуждае от повече изкуство, а изкуството – от повече живот. Пише и превежда поезия.

Когато мислим със сърцето

Когато мислим със сърцето,
не ходим по земята, а летим.
Изпълнени сме от желанието
на всички обич да дарим.

Когато мислим със сърцето,
добро от зло не различаваме.
Живота си държиме в шепите –
захласнати му се отдаваме.

Когато мислим със сърцето,
безкрайно уязвими ставаме
и щедро даваме доверието –
с проблемите едва се справяме.

Но нека мислим със сърцето,
дори и скъпо да ни струва:
щастливи сме и там, където
не само разумът царува.

27.04.2012 г.

На превала на живота ни

На превала на живота ни
просто искаме да го живеем.
Опит и мечти натрупани
ще ни стигнат да успеем.

На превала на живота ни
ценностите сме пренаредили:
скъпи спомени са скътани,
тайните надежди сме прикрили.

На превала на живота ни
щастieto сме оценили
и на обичта най-искрена
мястото сме отредили.

На превала на живота ни
всичко свое сме раздали.
Очертан до край е пътят ни –
все с успехи, без провали.

02.06.2012 г.

Спомен за Сицилия

Земя, обвита във мъгли
на древни саги и легенди,
и всеки камък там мълви,
разказва спомени вековни.

Как гърци Наксос изградиха,
преместили се във Катани,
а в Сиракуза Архимед убили
от Рим нахлуващите войни.

Древен театър днес напомня,
как в Сиракуза гърците живели.
Амфитеатър спомени навява,
как битки робски са кипели.

Сред мрака на катакомби стари,
намерили покой и стар, и млад.
Над тях издигали са се олтари,
где боговете тачил този град.

На запад магистралата се вие
през плодородни храмове и равнини.
Етна сред облаци се крие
и конусът ѝ все дими...

На морски бряг далеч на юг
дорийски храмове са съхранени,
един е посветен на древен бог,
погубил мощните титани.

Агридженто кацнал е над долината
на храмовете гръцки, древни,
обвити в слънчева позлата,
издигащи се над води безбрежни.

На север Етна пак дими...
Всички магистрала водят до Катания.
Животът бурно там кипи,

загърбил прежните страдания,
когато лавата града обвила
и огнен дъх живот отнемал,
смъртта навред се възцарила
и смут, и страх в града настанал.

Пътят от Джардини за Месина
край морски бряг навред се вие.
Минава той през Таормина,
а Каstellмола планината крие.

Проблясват светлини навред
от къщи, кацнали върху скалите.
Тунели мяркат се напред,
за да преодолеят планините.

Нагоре вие се шосето.
Завой след завой се редят.
Отдолу синее морето.
По него яхти летят.

На върха се крепост издига
сред свежи цветя и дъбрава.
Догдето погледът стига –
Етна мощно се извисява.

Под нея сред долината
белеят се морски градчета.
Край тях проблясва водата
и тук-там се мяркат дървета.

Месина гуши се във планината.
Проблясва статуя във злато.
Кристално чиста е водата
и отразява небесата.

Бавно корабчето плава,
обвита в слънчеви лъчи.
Сицилия назад остава
и Етна веч далеч дими.

1.01.2010 г.

Доц. д-р Ели Василева. Завършила електроника и автоматика. Преподавател в СУ „Св. Кл. Охридски“. Научни интереси: информационни и комуникационни технологии и дигитално разделяне. Обича да пее и танцува; да слуша музика – оперна, латино, хард-рок; да ходи из планините; да кара ски и сърф, да играе тенис и изобщо – да спортува. Интересува се от история, древните цивилизации, митове и легенди... Предпочита фантастика/фентъзи и приключенски филми и романи.

Космогония

*Did we come here to laugh or cry?
Are we dying or being born?
Terra Nostra – Carlos Fuentes*

В безкрайната бездна на вечната нощ
светулка плаха се роди,
рои се внезапно и с палеща мощ
свод звезден дълбок изгради.

С багрещи пръски нощта се облива,
в хармония тръпне живот
кристален и огнен, кат самодива
в призрачен лек хоровод.

Безкрайната бездна е вече със пулс,
с форма омайна животът;
прелитат светулки и във вихров импулс
се гонят по безмерен път.

Безмълвно Време с мигове отмерва ход
и с ритъм безпогрешен свой
скулптира Вселена по неведом код
със искреци длета безброй.

Декември 1983 г.

(Иван Костов. *Планетарна импресия*.
Акад. изд. „Проф. Марин Дринов”, София, 2013)

Лъч ранноутрен синя гръд
прострелва
и вкопча се във пищна плът;
бликва зеленина от златна делва
и стеле оазисен кът.

Във топлиите пазви на сферичен
стан
животът Живот поражда,
ефемерен, но проникновен титан
със свой мир – Човек се ражда:
ражда се да вае,
с обич и жар –
а не да сее мрак.

Вае с чудна сила той вълшебен
плод,
прониква във Всемира му студен,
но вечната нощ похищава живот
с огнен залез и свършен ден –
за да го върне нов,
по-горд и смел,
с взор далеч устремен.

Академик Иван Костов (1913-2004). Професор по минералогия и кристалография в СУ „Св. Кл. Охридски”. Бил е директор на Националния природонаучен музей на БАН и на Геологическия институт на БАН. В периода 1982-1986 г. е президент на Международната минералогическа асоциация (ИМА). Автор с още двама българи (в съавторство и с руски колеги) на IV-то българско научно откритие в областта на кристаломорфологията на минералите. Доктор хонорис кауза на Минно-геоложкия университет „Св. Иван Рилски” и на БАН. Почетен и чуждестранен член на редица чуждестранни професионални дружества. Пръв председател на Българското минералогическо дружество (БМД).

Сбогуване

Някъде там останаха зимните лозя –
насълзени от студ, очакват пролетта.
Някъде там заспа ождн्याлата земя
покрай гроздобера недовършен.
Още търся дишащия покрив и гредоред,
натрошен от сивото небе.
Чувам от там идва понякога вятърът,
заобиколил тихомълком хълма и гробовете. . .

Пътница

На М. К.

Виждам те – изтръгнат корен.
Изкоренена избягваш срещите с вятъра.
Прегърбена върба край сънна вода.
Изкорубената радост – с клони докосваш.
Далеч назад останала е пролетта.
Дочуваш я, но чутото потъва.
Потракват клоните без корен.
Стоиш неземна и гледаш отвъд дърветата,
Които ще са тук и после. . .

Нощем

В небето спряло да ношува, жълтоока бълника се луната.
Посребрял бадем към лунното око упътен за сън бленува.
Скита тревожността като среднощно куче – при заспалите
риби, покрай вятъра, към селенията на птиците нелитнали.
В нощния хлад трака със зъби приятелят страх, а в океана
от време звънти безкрило водното конче на непораснала
надежда.

И мъртва е обвивката от мисъл – змийска риза разсъблечена
в невидимите ръце на вятъра. . .

Проф. дпн Йордан Калайков. Завършил професионална спортна педагогика. Преподавател по мениджмънт в спорта в Националната спортна академия. Научни интереси: теория и технология на мениджмънта и в частност на спортния бизнес; теория и мениджмънт на образованието; артмениджмънт. Издадени книги с проза, поезия, есеистика: „Третият бряг” (1992); „Кръгът” (1994); „Праг” (1997); „Случвания” (1999); „Империя на облаците” (2002); „Тракало за глухи” (2004); „Нови разкази, есета и рисунки” (2006); „Завръщане в кръга” (2007); Животописи – електронна книга в liternet.bg (2008); „Есеистика” (2009). Включен в антологията „Български поети”, изд. „Захари Стоянов” (2003). Хоби: изящни изкуства – художник (8 самостоятелни експозиции), награди от международни конкурси за екслибрис. Колекционер – керамика, накити, нумизматика, старопечатни книги.

Учителска въздишка

Кога ли времето отмина, даже не разбрахме,
кога ли, Боже мили, толкоз бързо остаряхме,
в коловоза на живота кога се озовахме в последния вагон,
на учениците отдадени сезон подир сезон?

Дали на тях сме дали
всичко, що сме ний желали
за учението, играта и живота,
за бъдещето „светло“ и „хомота“ на живота

Кога косите ни отдавна вече побеляха
и на тези, що ги учехме, главите също посивяха
Може би е тъжно, че за нас настана зима,
мили Боже, още колко време нея ще я има?

А беше време чудно, без да има зима,
беше вечна пролет и младежка суета,
само че в природата закони има
и няма ... вечно цъфнали цветя!

Благодеевград, 24. 05. 2013 г.

Проф. д-р Кирил Костов. Преподавател по спортна педагогика в ЮЗУ „Неофит Рилски“, зам.-ректор по НИД (2007-2011). Автор на над 100 публикации по проблемите на спортната педагогика. Научни интереси: методологически проблеми на научните изследвания; двигателна активност и съвременен начин на живот; теория и методика на физическото възпитание и спорта. Житетски мото: „Движението е музика за тялото – музиката е движение за душата“ „Един живот – два свята“. Хоби: пеене, солист на фолклорна група към „Балкантурист“ (1980-83) с турнета в Русия, Унгария, Дания и Гърция, Испания, Македония. Носител на голямата награда на „Пиринфолк- 93“ с песента „Село мое“. Издадени 4 певчески албума: „Разбито сърце“ (1995); Дуетен албум „Ленче бре душо“ - любовни македонски дуети с Йорданка Варджийска (2001); „Гори сърце“ (2003); Двоен албум (24 песни) „Толкова те търсих“- всичките издадени от продуцентско-издателска компания ВВД „Руйчев“ и телевизия „Родина“. Има редица записи и излъчвания по Радио Благоевград, Националното радио, телевизия „Родина“, БНТ, БТВ и др.

Молитвата на физика

Принципи, Закони, родени в необята,
да пребъде ваш`то царство на небето и Земята.
Вашите светии Методи Математически
вещи са пророци във света Физически.
Могъщата ви сила нека да е с мене,
друг да не може нивга да ме сложи на колене.
Правото ви слово да ехти навред,
та пътя човешки да освети напред.
И накрая нека в наш`то близко бъдне
моя сън наяве с „Нобел” да се сбъдне.

Амин, 2012 г.

Кажете ми ...

Бездушни същества със капитали,
купуващи, продаващи света,
на моята земя какво сте дали,
та да търгувате и с нейната душа?

Днес аз ви питам, но не моля.
Пред вас не съм на колене.
Безсилни сте пред мойта Воля,
Духът на чистото сърце.

2012 г.

Д-р Красимира Димитрова Янкова. Магистър по физика със специализации „Астрономия и метеорология” в СУ „Св. Кл. Охридски”. Доктор по физика със специалност „Астрофизика и звездна астрономия”. Асистент в секция „Астрофизика и космическа динамика” на Института за космически изследвания и технологии при БАН. Участвала е в научната програма за създаване и използване на микроспътник. Научни интереси: нелинейна физика, магнитохидродинамика, теоретична астрофизика, виртуална обсерватория – проучване и анализ на експериментални данни. Член на Българското астронавтическо дружество и на Асоциацията на докторантите в България. Други интереси: пише стихове и къси разкази; обича да пътува; увлича се от българска история и добре сътворена фантастика (книги, картини, филми, музика...). Публикува стихове в Хулите (www.hulite.net) – сайт за нова българска художествена литература.

Смело сърце

Поет да си –
във време с пари закърмено
наместо с ласка ...

Поет да си –
додето с поглед алчен
на твоята бедна муза
луксозни господа
банкноти ѝ предлагат...

Поет да си!
Не всичко се купува.
Не и ти, поете.

Поет да си,
когато неразбран
дириш душата в офиси без брой
и с бой
на словото пропряваш път.

Поет да си,
когато другите живеят,
през твоего сърце
живогът от грозотата се
филтрира...

(Любомир Пировски. Магия бяла в лунна нощ... поезия и психофармакология...
за любовта. Изд. "БОН", 2008)

Поет да си,
когато обруган
светът прекрасен преоткриваш ти с
любов,
а срещу теб –
простакът пак нося си вири...

Бъди поет
и нека да боли -
все още жив си ти!

Това беше двадесет и третата жаба,
която целуваше.
И ... нищо.
Абсолютно нищо.
„Къде е принцът?“ –
през сълзи попита принцесата.
„Къде е вълшебството?“
Вягърът отрони с тих шепот:
„В детството.“

На всички, които обичам,
на познати и непознати,
на малки и големи,

почти проза
почти приказка

Не е чак толкова трудно да се живее –
трябва само да се научиш да понасяш болката.
„А нима това е лесно?!“ –
попита вече порасналата принцеса.
И от окото ѝ се отрони
една бисерна сълза.

Доц. д-р Людмила Павлова Тодорова. Завършила ТУ - София, специалност „Автоматика и телемеханика“. Работи в Института по биофизика и биомедицинско инженерство на БАН. Научни интереси: обработка и анализ на биомедицински сигнали, информационни системи, статистически и размити методи за разпознаване и класификация, приложения на теорията на разпознаване на образи в медицината и други области. Хоби: музика, художествена литература, изобразително изкуство, алпинизъм и туризъм, спортна гимнастика, плуване.

Размисъл

Такъв живот ли искахме – безплоден,
одрипавял и озлобен.

И кой се чувства днес свободен,
щом оцеляването е проблем.

Стратези скрити подло изиграха
надеждата, че има и Добро,
а хората така и не разбраха
какво е справедливо общество.

Такъв ли е късметът ни човешки –
недооткрит и неспасен.

Животът ни е все от грешки,
а смисълът – все в утрешния ден.

Така вървим самотни и раними,
прикрили истинските си лица.

Щом в себе си сме трудно поправими,
ще можем ли да променим света.

Присъдата на листа неизписан

Най-тежката присъда е пред мен –
присъдата на листа неизписан,
неотбелязал миналия ден
и спомена от него не записал.

Тревогите за дребните неща,
за чувствата, разтърсили безкрая,
за болката на страдаща душа,
за смисъла в Началото и в Края.

Подобно на пращинки и листа,
понесени от вихъра на вятър,
събития и мисли без следа,
отиват си от този земен театър.

И пиесата на нашия живот,
необратимо, мъдро продължава,
а листът ми напомня, че е брод:
изпълня ли го с думи – ме спасява.

Доц. д-р Мариела Модева-Нанкова. Завършила културология със степен магистър в СУ „Св. Кл. Охридски“. Специализации по приложно културознание, европейска интеграция и регионалистика; Преподавател в УниБИТ. Хоноруван преподавател в ХТМУ, експерт към ЕК. Научни интереси: културно наследство и регионално развитие, библиотечен мениджмънт, комуникацията в РР. Издадени стихосбирки: „Спасение“ (1996), и „Посвещение“ (2006). Председател на литературен клуб „Гео Милев“, член на Клуба на младия писател към СБП, главен секретар на БНК на ИКОМОС. Настоящите стихове са от новата стихосбирка на авторката „Признание“, която ще излезе през есента.

Вятър и метличини

Дъгата над главите ли пресича ни
на птиче ято тънката игла?
Вихрушка ли поляната метличини
с дъха си безразсъден разлюля?

Телцата им ли – с жълт прашец
навесени –
тъй както нас, изпаднаха в луд транс?
От нашата любов ли с теб отнесени
откривахме в душите си нов шанс?

Задето бяхме с обич ли накичени
и нищо не могло би да ни спре,
се радвахме на нежните метличини
и чувствахме се сякаш най-добре?

От вихъра ли нейде закуцукаха
и облаци, и летни марани,
и сякаш че море са – зашушукаха
игривите метличини вълни?

Един към друг ли – двамата затичани
щастливи бяхме в утринния хлад?
Тогава ли – сред сините метличини –
най-истински с теб бяхме в този свят?

Светлината

Извира от безкрая светлината –
там някъде са нейните начъла...
Пробягва и достига до земята
седефено-опалова и бяла...

Изплува от вселената ни звездна –
всесилна, като времето – безкрайна...
С живец изпълва цялата ни бездна –
една откритост волна, но... и тайна.

Лети към нас – незрима и безкрила,
дордето във очите ни разсъмне,
дордето с неизмерната си сила
с успех пробие облаците тъмни.

Пътува тя – всемерна и безлика,
сестра на тъмнината и на мрака...
Кое ли я застава? Кой я вика?
И друг – освен човека – кой я чака?

Защо и – лунноструйна, слънцекоса –
бездомна сякаш, тя край нас се
скита?...

Но кой да отговори на въпроса
и има ли кого за туй да питам?

Д-р Орфей Петков. Завършил Минно-геоложкия университет. Защитил дисертация. Автор на повече от 50 научни публикации у нас и в чужбина по проблемите на минното дело, промишлеността, икономиката, макроикономиката, туризма, екологията и управлението. Член-кореспондент на Международната академия по екология и безопасност на околната среда. Член на Съюза на учените в България и на Съюза на българските писатели. Автор на девет книги с поезия: „Денят от теб започва сутрин“ (1992), „Със светлината си душата ми лекуваш“ (1996), „По светлото в душата ти копнея“ (1998), „Любовни видения“ (2002), „Предесенни светлини“ (2005), „Любовни протуберанси“ (2007), „Нежност и светлина“ (2009), „Сетиво за любов“ (2010), „Неугасими чувства“ (2011).

Безвреме

Била съм в дом на сълзите
и в дом, от смях
изпълнен.
Живея между полюсите на добро и зло.
Със дъжд от мълнии
заменя ни небе
бездънно.
И тръпнем в самота и страх
под вятърно крило.
Сега къде съм?
Сред безвреме, което
стряска.
Как може дързостта
да се превърне в спомен блед?
Забравихме какво е доброта,
какво е ласка?
Навред най-често чуваната дума е
„рушвет“.
Отучихме се да мечтаем –
ден за ден живеем.
Това е път за никъде,
самоубийствен път.
Единствената ни борба е
как да оцелеем.
Вкусът на примирение
владее всеки кът...

Най-добрият учител

Времето е най-добрият ни учител –
търпеливо то уроци преподава
час след час
и ден след ден.
Помъдряваме понякога дори насила
– учим други правила да пишем и
четем: да разбираме какво говорят
ни очите; да отделяме ръмжене
в тембъра на дружелюбен
глас;
да отгатваме онези страсти,
дремещи в ръцете,
от които пламва огнена любов
или злощастен фарс.
Времето е най-добрият ни учител.
Слушай тихия му шепот,
но помни и всеки негов
вик.
Като жител на Земята
сътвори вълшебства,
съчетал в едно мъдрец и романтик.

Проф. Павлина Павлова. Автор на 41 книги с поезия и проза. Носителка е на много награди у нас и в чужбина. Член на Академията за европейска култура „Орфеева лира“ (2009). Удостоена е със „Златно перо“ от СБЖ за принос а й към българската култура във връзка с Деня на българската просвета и култура и на славянската писменост - 24 май (2009). Включена е в справочника „Кой кой е?“ на „IBC“ Cambridge - Англия, „Кой кой е в България?“ (1998) на ИК „Труд“, в енциклопедиите „Бележити български жени“ (2009) и „Българска журналистическа енциклопедия“ (2010). Член на Съюза на българските писатели, на Съюза на българските журналисти, на Отворено писателско общество „Балкански Декамерон“ и на Световната асоциация на писателите криминалисти.

Звездобер

Смоковница – отрупана с презрели светове –
Вселената към тебе благородно се снишава.
Ти даровете ѝ приемаш, кой ли друг ти дава
да вкусиш не един, а всички
забранени плодове.

Развързана е звездната кесия. Рой жълтици –
за миг възпламенили се души от чер барут –
отскачат върху калдъръмения бял батут
заквасения Млечен път до синьо да изцичат.

Самият ти – безсилна, гравитираща смокиня,
разкрила в семенца внезапно голата си плът,
разклатил зъбите на тази каменна пустиня,

на изкушенията устоял, но изкушен от всяко
познание, потъваш безвъзвратно този път
в нощта, с желиран аромат на карамел и мляко.

Къпане с кентаври

В поредното си салто смъртоносно
подскача слънцето над залива в Пирея.
...И глъч – жените северни се реят,
наметнати с вълните къдрокоси.

Но изведнъж: мъжествен поздрав –
сред прахоляка хергеле се е задало –
и вдига пара потното му тяло,
пухтят димящите му тъмни ноздри.

В морето се изсипват на фурия,
разпенват се опашки, шии, гриви
и святка чилест цвят игриво,
а пръските о гърбовете им се бият.

Разголено е всичко: във водата
гърди, бедра и рамене се люшкат
и тръпнат женските им гушки
в омая сладостна на страст чудата.

А залезът смирен, макар за малко,
на мрака нагъл позволява да се гаври:
конете са превърнати в кентаври
а пък жените северни – в русалки.

Доц. д-р Петко Недялков. Завършил астрономия. Специализирал в Специалната астрофизическа обсерватория на Руската академия на науките в Северен Кавказ (Русия) и в Института по радиоастрономия „Макс Планк“ – Бон (Германия). Ръководител на катедра „Астрономия“ във Физическия факултет на СУ „Св. Кл. Охридски“. Автор на на повече от 100 научни публикации, над 80 цитирания. Научни интереси: в областта на звездните населения и екстинкцията на светлината в спиралните галактики. Поет, критик, прозаик, преводач (на поезия от руски, сръбски, английски, норвежки, португалски и румънски език) и публицист. Носител на награди за превод и поезия. Автор на 3 книги със стихове: „Астрономия за най-малките“ (2007), „Другото небе“ (2008) и „Букет“ (2013). Съорганизатор на „Грация и гравитация“ – форум за физици, поети и музиканти. Член на Дружеството на писателите – Плевен, Съюза на българските писатели и Международния астрономически съюз.

* * *

Не завиждайте за редовете, които са трънени бодили между пръстите ми.
Не завиждайте за уменията да събираш болката на другите.
Не завиждайте за пролятото мастило

за хилядите листове
за дните и нощите, когато стърже перото.

Друг диктува...

камъкът проговаря,
плаче със сълзите на вечността!

Задушница

толкова живот на мъртвите има само тогава,
светят душите им и пак призовават
да държим огньовете,
да палим стърнищата –
няма тълкувание този сън,
само той няма записване върху плоча –
цял ден озарение

* * *

нека се премерим в слепочията,
последният да напише стих
и се разделим –
всеки глътнал куршума си,
ти си Лора,
аз
съм
Яворов.

21 ноември 2011, Льовен

(Публикувани в алманах „Културна палитра”, 2012).

Поли Муканова. Завършила българска филология в СУ „Св. Кл. Охридски” и магистратура по творческо писане. Докторант във Философски факултет на Софийския университет. Предстои ѝ публична защита на дисертация на тема: „Четенето и читателите в българското общество (1878-1944): Институцията библиотека”. Публикувала в *Литературен вестник*, *Словото днес*, *Книжечно житие* (Скопие), *LiterNet*, *e-Lit*, *Public Republic*, *Grosni Pelikani*, в сборника „*Facecontrol*” (2005), в алманасите „*Ах, Мария*” (2009) и „*Културна палитра*” (2012), в антологията „*Kënga e Detit*” (на албански език) и др. Автор на поетичната книга „*Мигове в кибритена кутийка*” (2009) и на есеистичния сборник „*Amor Fati: фрагменти*” (2012). Поезията ѝ е превеждана на английски, немски, албански, румънски и македонски език.

Из цикъла „МИСЛИ“

Мисли

Мислите са дар човешки –
всеки миг със тях е всеки.
И когато те са тежки,
и когато те са леки!

Името

Своето име човек не избира,
но името става знак за човек!
Понякога то със човека умира,
друг път се носи от век на век!

Паметниците

Във всеки паметник история говори
и на народа паметта тук той е!
За да не се или да се повтори
това, което някога било е!

Борба

Във нашата земна история,
откак е възникнал човека,
се борят кора и подкорие
вече толкова хиляди века.

Уникат

Всеки човек е неповторим!
Единствен в целия свят!
Каквото ние и да творим,
само човекът е уникал!

Миналото

Спомени наши, какво сме без вас?
Какво сме без нашето минало?
Изчезва без него нашето Аз!
Без спомена то е загинало!

Боговете

Стихиите природни
щом не са разбрали,
Прадедите ни родни
Богове създали!

Махало

Човек орисан е тук да живее
между доброто и злото начало.
Между Бога и дявола той се люлее
като вечно махало!

Химия

Какво е любов, какво е омраза?
Чиста химия това ли е?
Само химия ли прави Аза?
Днес съмнявам се така ли е!

Мит

Етер, атоми и нищо друго,
бил казал мъдро Демокрит.
Това хареса ти щом чу го.
Днес вярваш ли на този мит?

(Румен Цанев. Живот. Изд. къща „Диагнозис Прес, С., 2003)

Акад. Румен Цанев (1922-2007). Основател и дългогодишен директор на Института по молекулярна биология към БАН, член на Academia Europaea (Лондон) и на редица международни организации, учен – генетик, с много приноси в изследването на структурата на генетичния апарат, в „разкриването на езика на природата“ – ДНК. Роден в семейството на литератори, отрано проявява и литературни интереси. Автор на над 200 научни труда в областта на цитохимията и биохимията на нуклеиновите киселини, поет (автор на две книги със стихове); преводач на „Фауст“ от Гьоте.

Господи, винаги Ти играеш с белите фигури,
а на мен оставяш черните.
Моля те, Господи, поне веднъж да съм бял офицер,
да направя един шеметен диагонал,
да спечеля царицата.
Не че ми пука за битката или за победата.
Просто да си направя кефа.
Тя, победата, ще е Твоя накрая,
ама животът си е мой!

Измислям си причини да живея,
дете, кариеризъм, работа,
но всъщност позабравих да се смея
и някак си се промени представата.
Защо сме тук и за къде ли бързаме,
опулени в целта и ослепели?
Забравили причината и смисъла,
ще стигнем там ужасно закъснели...

Свалих усмивката си от лицето,
усмихвам се, но само вътре.
Запазих я в бутилка,
тъй както по море се праща
писмо до някой за последно.
Изпращам я да ти помага,
когато само въвн е светло.
Сипи от нея в малка чаша
отпий и ще усетиш чудо.
Усмивката ми в теб пораства
и тъмнината си отива...

Какво се случи със света ти, Господи,
защо забравихме съветите и притчите,
загърбихме наложените заповеди
и хвърлихме отрова в кладенеца.

Защо така се променихме, Господи,
защо се отклонихме от посоката
и хлябът вече е по-ценен от душите ни,
а дрехите по-скъпи от телата ни.

Смири ме, Господи, недей ме изоставя,
не ме лишавай от божественото в мене,
на чужда радост да умея да се радвам
и зарад чужда болка да ридая...

Как?

Как родата си да събираме?

Как децата си да разбираме?

Как приятелите си да избираме?

Как враговете си да блокираме?

Как професиите си да отбираме?

Как съдружниците си да набираме?

Как колегите си да пробираме?

Как успехите си да обираме?

Как имуществото си да побираме?

Как богатствата си да прибираме?

Как печалбите си да добираме?

Как любовите си да подбираме?

Когато само миг от живота на Вселената имаме ...

22.05.2013

Д-р Таня Желязкова – Тея. Специалности от висшето образование - философия, български език, реторика. Доктор по теория на познанието. Допълнителна квалификация „икономист-мениджър“ – връзки с обществеността. Има професионален опит на ръководни позиции в държавния, частния и неправителствения сектори. Хоноруван преподавател в НБУ. Научен редактор и автор на научни, методически и публицистични произведения. Член на Съюза на учените в България и на Съюза на българските журналисти. Научни интереси: разбиране и информално образование. Работи като парламентарен секретар на Българската стопанска камара – съюз на българския бизнес. Увлеча се по: креативно мислене, творческо писане, танци, рисуване, пеене, агрофитнес и туризъм.

За истинското приятелство

Синовната обич и сродство са по-други и различни
от приятелствата волни и лични !

И надали както за рожбата си ще трепериш,
ако заради лъжа или измама ги загубиш,
защото не можеш живата връзка да погубиш,
макар и сам жертва да паднеш на най-долна кръвна измяна...

Ала ИСТИНСКОТО ПРИЯТЕЛСТВО не познава предателството !

Не на магия то крепи се, а на доверие
и презира всяко лицемерие !
Затова много трудно е то да се загуби,
ако приятелите били са, са си и ще си останат верни !

Приятелството сред смъртните хора
е отношение на състояние на духа
и по своята природа е почти творение БОЖЕСТВЕНО,
което хората съумяват да изграждат в Царството Небесно !
А този градеж ги извисява
и в тях Ангелско лице засиява...,

а всеки ангел е чужд на лъжа или измама...

Гл. ас. д-р Цветанка Горанова. Завършила специалност „История“ със специализация „Етнография“ в СУ „Св. Кл. Охридски“ (1997). Защитила докторат по специалност „Наукознание“. Работи в Института за изследване на обществата и знанието към БАН. Научни интереси: история на науката, етнологичното познание, творческите биографии на учени като Иван Д. Шишманов, Михаил Арнаудов, Христо Вакарелски, Анастас Иширков и др. Член на Съюза на българските ученици в България, Българска етнологична асоциация. Хоби: туризъм, пътешествия, кулинария, открития. Увлеча се по творческо мислене.

Самота

Никой не ми дава обяснение,
защо пак оставам сама
и отново ставам
самото олицетворение на беднота.
Вик болезнен надава моята душа –
сам-сама е в морето от тъга.
Викам с пълни гърди
от болка, от ярост, от безсилие,
но никой не ме разбира.
Опасно тихо е край мен.
Душата ми единствена е
сред тази пустош
и като борещ се с бурята моряк,
с настървеност търси
спасителния бряг..
Докога ще продължават тези мъки?
Скоро ли ще стъпя на живителния бряг,
или и аз като мъчениците от Ада,
ще виждам само този, бленувания,
но се сред вълните ще оставам?

ПОСВЕЩЕНИЯ

Две черешки

На Тони и Рали

Ние сме две черешки –
в годината на болката.
Две черешки,
от Слънце и роса родени,
в болка потопени – разделени.
Две черешки
с устни слети,
кръгли и големи,
с капчица роса слепени
две черешки – неразделни.
Капчица роса блести
с цвят на две черешки – разделени.
Капчица роса блести –
в нея неразделни Аз и Ти.
От Слънце и роса родени
две черешки –
разделени – неразделни.

София, 27 март 1997 г.

(Александър Крумов. Разпънат върху
махало. ИК „Хр. Ботев“, С., 2001)

Връзка ключове...

На Р. Киплинг

Не пий от любовта на суетата.
Пий от суетата на любовта.
Не тревожи мълчанието на дните.
Тревожи дните на мълчание.
Не съди деянията на бедния.
Съди бедния на деяния.
Не мъдрей от времето на болката.
Мъдрей от болката на времето.
Не се кланяй на знанията на богатия.
Кланяй се на богатия на знания.
Не властвай с уменията на силата.
Властвай със силата на уменията.
Не воювай за честта на каузата.
Воювай за каузата на честта.
Не бягай от прегръдката на смъртта.
Бягай от смъртта на прегръдката,
за да не бъдеш мъртво роден.

София, 1.08.2002 г.

Инж. Александър Крумов, дтн. Завършил ХТИ – София. Защитил докторска дисертация в Химико-технологичния университет в Москва, Русия. Експерт в областта на биотехнологията и биоинженерството. Работил дълги години в областта на „зелената енергия“ в Бразилия и САЩ. Понастоящем работи в Института по микробиология „Стефан Ангелов“ – БАН. Работи в областта на получаване на енергия от биомаса и по проблемите на глобалното затопляне и по специално утилизирани емисиите от въглероден диоксид чрез използване на микроводорасли. Научни интереси: в областта на моделирането, оптимизацията на биопроцеси, биореактори и фотобиореактори. Съосновател на Център по биотехнология в Щатския университет на Западна Парана – Толедо (UNIOESTE), Бразилия. Хоби: шах, туризъм, спорт, модерно изкуство. Издава първата си стихосбирка „Разпънат върху махало“ през 2001 г. Подготвена за печат е и втората му стихосбирка, съдържаща около 110 стихотворения, писани в България, САЩ, и Бразилия.

In memoriam

В памет на проф. д-р Александър Монов

Отиде си от този свят
и остави всички нас
с голяма празнота,
но остави и мъдрост на света.
Остави ни и още много –
човечност, щедрост, доброта,
остави също благо за цялата земя.
Дари ни ти със своята мисъл,
дари ни към живота с обичта,
дари ни и със нещо друго –
с воля да живеем в името на човешка доброта.

Посвети ти цялата си същност за тези,
които пътници били,
но ги спасяваше и се грижеше за тях,
както майката безприкословенно над рожбата си бди.
Да бяхме силни всички като тебе
и така с достойнство да умрем,
защото дори до последния си дъх
ни доказваше – делата човекът определят,
а човекът определя добри да са те.

Александър Наумов. Магистър по славянска филология в СУ „Св. Кл. Охридски“. Сътрудник в сп. „Здравна политика и мениджмънт“ във Факултет по обществено здраве към Медицински университет – София. Сфери на интереси: кино и журналистика. Хоби: кино, спорт, туризъм, музика и поезия. Публикации и творчески изяви: публикувани разкази в сп. „Родна реч“, множество концерти с няколко студентски рок групи и публикувана стихосбирка „Пътник в нощта“ под редакцията и положителен рецензионен предговор на известния български поет Въто Раковски (2004). Подготвена е и предстои за издаването втората му стихосбирка.

Осми март

На ОСМИЯ ДЕН на месеца МАРТ
всички мъже ги избива на арт.

Хващаме всички листа и перото –
на всекиго става по-страстно окоето.

Долавяме форми, извивки и гънки
зад тънките блузки, полички и дънки.

Това ни навежда на мисли греховни –
за някой от нас те са даже съдбовни.

И каца на рамото нежната муза,
с перото погалва бодливата буза.

И руква потокът от думите нежни –
израз на страст и на чувства
безбрежни.

На приказки силни сме ние, мъжете,
но инак сме слаби, за нас се грижете!

Без вас сме загубени, мили женички.
Със вашите нежни, но силни ръчички

повдигате вие глави ни нагоре,
за да бъдем отпред, да бъдем отгоре.

Затуй на деня, осмомартенски, светъл
мъжете сме яки и твърди кат' метъл.

Но свири в душата ни лирата нежно.
Перото изписва словата прилежно.

Слова що на глас ний да кажем не
смеем:

„Без вас ний до утре не ще доживеем!

Без вашите мъдри съвети, без секса,
без чистите ризи, без гозби, без кекса,

сме ние безсилни за подвизи смели.

Вий гладен герой, къде сте видели?“

Честит да е празникът женски, вековен!
Днес всички да стигнат екстаза върховен!

Проф. д-р Ангел С. Скрикаров. Зам.-ректор по НКР на Русенския университет „Ангел Кънчев“ и координатор на проекта БЪЛГАРСКИ ВИРТУАЛЕН УНИВЕРСИТЕТ. Завършил е Киевския политехнически университет. Преподава на специалност „Компютърни системи и технологии“. Основна научна област - виртуални образователни среди. Автор и съавтор на 17 изобретения, 183 доклада и статии, 1 студия, 2 монографии, 14 учебника и учебни пособия. Известни цитирания - 237. Ръководител на 11 успешно защитили докторанти. Хоби: стихоплетство и смехотворство, но без да се взема на сериозно.

Юбилейно

На проф. Хр. Дилов

Роден под щастлива звезда
в село Търнава отвъд Стара планина,
надарен с родова програма генетична,
кодираща Съдбата Му да е различна.

Едва на 20 години Христо е фронтовак,
за да брани Родината от жестокия враг,
а по-късно ще воюва за каузи справедливи
в онези партийно оцветени ретро години.

Биологията ще стане негово призвание
и ще се окичи с Професорско звание.
Ще създаде към БАН спец лаборатория
за микроводорасли – една нова територия.

По-късно там, на Рупите в далнините,
на изворите минерални във водите,
Спирулина и Хлорела ще се култивират
и чак в Япония ще се афишират.

Чрез пътешествия става гражданин на света,
с много забавни моменти в различно амплоа,
но Гвинея е най-екзотичната дестинация,
от която получава малария въпреки ваксинация.

На жизненото поприще след средата,
на птичи полет с крилата,
написа книга, в която 3 епохи възкреси
с лична позиция за отминалите дни.

До него в житейската пътека
крачи вече половин век, със стъпка лека,
една истинска мадона на име София,
внушаваща светлата мъдрост на Месия.

Професоре,

Честита юбилейна дата!

Остани верен на Правдата и Свободата!

Бъди все така на висота

със мъдър поглед към Света!

Да бъде!!!

4 април 2013 г., Пловдив – Тепето

Доц. д-р Ангелина Тодорова–Трифонова. Завършила Софийския университет – научен профил по физиология и биохимия. Един от основателите на Катедрата по физиология на растенията към Пловдивския университет „Паисий Хилендарски” и неин ръководител (1981-1990). Водещ автор на 3 учебника и съавтор на 5 практически ръководства. Автор на над 90 научни публикации и няколко свидетелства за патент. Научни интереси: функционална активност на фотосинтетичния апарат и влияние на различни фактори (инхибитори, хербициди, тежки метали, радиация и др). Основател и ръководител (от 2005 г.) на Дамски Биоретроклуб към Биологическия факултет на Пловдивския университет. Хоби: поезия, пътешествия, живопис.

Понякога...

... така задълго се загубвам,
че всяко връщане изглежда ми познато
и някак непрокудени са миговете
денят е все тъй син,
понякога... е лято...

и вятърът навява ми за стъпки
разстлани в незагълхнали посоки...
(понякога е тихо и на тръгване,
а в струните пресипнали са нотите...)

и с две ръце притиснала очите си,
пристъпвам бавно към скалите,
отдавна е загълхнала душата ти
и нощем тлее wśród звездите...

(... понякога дори не се завръщам...)

... хей тъй – напук на цветовете
рисувам в жълто всяка пролет
и птици са обгърнали небето ми,
и всеки път отвъд е обич...

нестихващ дъжд отмива всяка жажда,
покълва по ъглите и те търси,
понякога... понякога съм малка...
и в дланите ти впитам пръсти,...

и всяко връщане изглежда ми познато,
и всяка есен все така е златна,
и всяка зима стене недочакана,
и все така студен е камъка...

понякога...

Така ми липсваш, мамо!

На сина ми Александър

Като пясъчен часовник животът ти изтече бързо.
Във възел Гордиев завързани
проблемите разсече със усмивка
и от живота тръгна си без жал.
За кратко прекоси, премина радости и скърби земни.
Душата волна полетя в ефира.
Тялото умира, но тя не спира
да търси ново тяло за следващия по-добър живот.
След теб останаха тъгата, светли спомени
и слънчевата ти усмивка.
А дните тежки ронят се,
потъват във времето и патината му покрива ги...
И идвай понякога в съня ми, за да те прегърна...

* * *

Живеем заедно с добро, с усмивки,
поякога със вежди свъсени...
В незнаен миг неумолимата посяга,
със себе си отнася някого
и чак тогава ти разбираш
колко много в теб умира
заедно със близкия човек.
Миналото, снимки, шепа спомени
във теб завинаги закотвила
е мъката по тръгналия си от теб...

Гл ас. Бистра Ранева (Маркова), инж. химик. Работи в Институтът по оптически материали и технологии „Акад. Йордан Малиновски“ към БАН. Научни интереси: среди за оптичен запис, холография, бихромирани полимери, наноматериали. Издадени книги: „Децата ни, наркоманите“ (1997), „Мое Съвремие, Ножовремие“ (1998), „Приказки за Космическия дърводелец“ (1998), „Неприказките и Космическия дърводелец“ (1998), „Космическия дърводелец, Звездите, цветята и хората“ (1999), „Ножовремие, НАТОвремие“ (1999), „Разстреляните Поети“ (2000), „Приказки и Неприказки за Космическия дърводелец“ (2001), „SOS! Децата ни – наркомани са“ (2002), „Иван Абаджиев – тайни, възход и Голгота“ (2007), Контекст: „Космическия дърводелец, Земята и приказките“ (2009), „Иракли, Поезия и Мутровремие“ (2009). Хоби: литература, рисувана коприна, спорт, туризъм. Инициатор и председател на Национално движение „Деца срещу дрогата“ – www.nddsd.eu.

З а р а з а

На акад. Иван Костов

Говорихме си с него, че цари навсякъде около нас омраза.
Той отговори ми, не това не е омраза, а зараза,
съкратено от завист, алчност, ревност, алчност, злоба, алчност.
Все смъртни грехове във формула събрани: $\Sigma = P + Z^2 + A^3$.

Завистта, защото е в основата на всичко.

Алчността обзела ги изцяло.

Ревността пред теб да не е друг.

Алчността човешка към пари и слава.

Злобата на лицата им изписана е.

Алчността отново в основата на всичко е.

Сега отново същото е днес.

Каква е тази наша орисия.

Все да вървим към съсипия.

Вместо да градим и радваме се на успехи.

Да се маскирам и да се виждаме в раирани доспехи.

София, 31 май 2013 г.

Доц. дгн Богдана Зидарова. Геолог–геохимик. Работила в Централна лаборатория по минералогия и кристалография към БАН (до 2011). Научни интереси: минералогия (морфология, приложна минералогия, кристален растеж), газово-течни включения (в природни и синтетични кристали), спектроскопия, геохимия. Съавтор на откритие № 4 за България (заедно с акад. Ив. Костов, доц. М. Малеев и 6 специалисти от бившия Съветски съюз). Хоби: балет, спорт, древни цивилизации, криминалистика, поезия, изкуство.

Светлосенки

На проф. Ц. Воденичаров

Ставаме доценти, ставаме професори,
напук на всевъзможни академични стресори.
Пишем монографии, преследваме издатели
и сеем автографи сред шепата читатели.

Боравим виртуозно с научните дискусии,
умело оцеляваме при служебни трусове.
Трупаме с годините дипломи и звания –
вече ни цитират и в чуждите списания.

Сбъдват се щастливо миражи многолетни –
ден след ден израстваме все по-авторитетни.
И кръжим, залутани в орбитите творчески,
устремени в бъдното с пориви пророчески.

... А пък всяка вечер в родните ни къщи
майките сънуват, как при тях се връщаме.
И зашеметени с нашите успехи,
те все пак запазват скритата утеха,

че ще срещат не професори изнервени,
а своите деца без титли и претенции...
Че идва оня миг на разговор сърдечен
в една дългоочаквана усмотена вечер,

с едно неповторимо синовно откровение,
с едно по детски чисто, забравено вълнение.
... И все така, щастливо стаени в полумрака,
професорските майки ще чакат ли, ще чакат.

Проф. д-р Веселин Борисов, д.м.н. Ръководител на Катедрата по здравен мениджмънт (2001-2005) в МУ – София. Въвежда и преподава за първи път у нас учебните дисциплини „Здравен мениджмънт“, „Здравна политика“ (1993), „Мениджмънт на организационната промяна“ и „Мениджмънт на времето“ (1999). Чете системни курсове по социална медицина и здравен мениджмънт в Медицински университет - София, в Плевен и в Нов български университет в периода 1980-2009 г. Автор на 160 научни статии и доклади, 17 монографии, 4 учебни ръководства. Основател и главен редактор на сп. „Здравен мениджмънт“ (преименувано в „Здравна политика и мениджмънт“) и на сп. „Медицински меридиани – списание за стратегически здравен мениджмънт“. Хоби: журналистика, поезия, джаз; издадени художествени и публицистични книги (Кръговрати,1997; Отвъд очевидното, 2002; Джазът (есета), 2003; Между залеза и изгрева (свидетел на епохата), 1999 и 2009; Безкраят – стихове, 2008; Съмнението - есета, 2007). Академична награда „Панацея“ за особени приноси в науката, преподаването и експертната дейност (2004).

О, Хриси, коя си ти?

На Христина Василева*

Виолончелото ридае.
Флейтата пищи.
Сопраното ни смая.
О, Хриси, коя си ти?

Клавесинът тихо акомпанира.
Залата мълчи.
В сърцата всеки звук замира.
О, Хриси, коя си ти?

Гласът ти се мощно извисява
над планини и долини
и българщината възпява.
О, Хриси, коя си ти?

Звукът на мрака
е тишина на светлината.
Тихо залата заплака
накрая с *Ave Maria* свята.

О, сопрано! О, божествен глас!
Спри, време! Спри,
за да слушаме в захлас.
О, Хриси, магьосница си ти! Нали?

* След концерта „Звукът на мрака” в Националната галерия за чуждестранно изкуство в София (3 април 2012).

Проф. д-р Георги Петров Константинов. Завършил минно инженерство, специалност „Технология на открития добив на полезни изкопаеми” в Минната академия в Санкт Петербург, Русия. Преподавател в Минно-геоложкия университет „Св. Иван Рилски”. Научни интереси: проектиране на открити рудници; управление на качеството на полезните изкопаеми в открити рудници; технология на открития добив на полезни изкопаеми. Издадени литературни публикации: „Десет дни, които разтърсиха душата ми (пътуване до Демократична република Конго в Африка)”, София, 2008; Любовна трансформация. Изд. „Кавада”, София, 2008.

Литературна среща

На В.В.

Седнали са двете млади дами
край масичка във фоайето.
Седнали са тихо - и говорят.
Говорят? А може би мълчат?
Ех, кой би могъл днес да отгатне
какво се крие зад духа на женска плът.

Сфинксове – енигми,
два портрета от картината на Густав Климт,
мълчат – мълчат..
А може би говорят,
те седят
с телата бели и красиви,
с очите меланхолни, но игриви,
те говорят – и тук
на тази малка, ниска маса
може би решават те съдбата
на литературата наша.
Двете млади дами са притихнали,
седят, мълчат, говорят, пак мълчат.
Те се усмихват – а може би тъжат.
Може би си спомнят и за любовта.
И тук – на тази малка, ниска маса
решават те въпроси
на литературата, облечена във женска плът.

(Димана Иванова. Покана за баща. Изд. „Ерго”, 2012)

Д-р Димана Иванова. Магистър-филолог в СУ „Св. Кл. Охридски” с две специалности – славянска филология с профил чешки език и литература и френска филология. Доктор по сравнително литературознание на Карлов университет в Прага след успешна защита на дисертационната работа през 2011 г. Два пъти е носител на наградата за млади чешки преводачи от конкурса „По стъпките на Григор Ленков”, организиран от Чешки център в София (2002, 2006). Автор е на множество преводи в литературния печат и на превода на две книги. Автор на редица статии и изследвания от областта на сравнителното литературознание на български и чешки език. Редовен сътрудник е на чешкото електронно списание www.iliteratura.cz в рубриката за български книги и член на редакционната колегия на сп. „Българи” в Прага. Има публикувани стихове във вестниците „Литературен вестник”, „Словото днес”; списанията „Знаци”, „Страница”, „Море” и електронните издания „Литклуб” и „Публик Републик”. Нейни стихове са преведени и публикувани на английски език и чешки език.

Любов до край

„Не остарявай, любов...“

Н. Йорданов

Стареем вече май – не ни прилича
да се държиме с влюбени ръце,
но ти си още моето момиче,
а аз оставам твоето момче...
И може би дори ще ни се смеят,
че любовта все още ни влече,
подай ръка – по нашата алея
да минем с теб – момиче и момче!
И нека устните ни пак се слоят,
и нека времето край нас тече,
от завист нека други зеленее,
че под дъжда прегърнати се смеят
едно момиче и едно момче!

На Димчо Дебелянов

„Да се завърнеш в бащината къща...“

Д. Дебелянов

Най-сетне се завърна в своя дом,
там Старата душата си изплака,
а в стаята – твой пристан и подслон,
иконата молитвено те чака...

Разбудил двора в мрака онемял,
где всякоя тревичка теб е драга,
от дни на бран и горест натежал,
седни с едно щурче – ей там на прага.

Куршумът тука няма да те стигне,
тук вишна белоцветна те прегръща,
а Старата реди: „Най-сетне, сине,
завърна се във бащината къща!...“

Райчо Лазаров на 70 години

Славим днес тук юбиляр
за колегията – дар:
Райчо Лазаров е туй,
за него още ще се чуй...
От зодия е Водолей
и неговият юбилей
е видимо нетривиален:
просто е *пентагонален!*
В Кърджали е той роден,
от Родопа вдъхновен,
завършва средно в Златоград,
(затуй и днес е толкоз млад),
а във Вроцлав е студент
(тогава рядък прецедент).
Във Шумен служи той войник
кат' умен (баш) математик.
Със две чудесни дисертации
предизвиква адмирации
и не случайно Райчо в БАН
да работи е избран...
Успехи в не един ресор
водят го до *professeur*
и LAB по числени методи
той умело ръководи.
Движи Райчо с бурни ритми
паралелни алгоритми,
а със елементи крайни
находките му са безкрайни.
Със методи итеративни
за решетки адаптивни
научни прави изчисления
с индустриални приложения...
И в частни диференциални
резултати епохални,
задачите анизотропни
за него не са допотопни –
с Маргенов ги атакуват,
почитатели – ликуват!
Енергичен като Левски,
с Лин, Илиев, Василевски,
Schoberl, Кузнецов и Chen
дискутира вдъхновен.

А с Thomee параболични
задачи бори пак епични...
Ред студенти, аспиранти
превърща в истински гиганти.
С метод прекъснат на Гальборкин,
с партньори действия, и с партньорки.
Правят общи публикации
и обират куп овации:
и на изток и на запад
с възхищение ги зяпат...
Сътрудничи си Райчо царски
и с Макаров, и Самарски
и с монография чудесна
сътрудничеството им блесна.
Виден ерудит и спец,
той е истински мъдрец.
Апроксимира, моделира,
за всичко време той намира.
А по хумор с Bramble, Пашек
затъмняват даже Хашек.
И спортното сърце не трае,
баскетбол и бридж играе
и всеки удостоен партньор
да е достоен вижда зор!
С философски ум на Кант
и с душа на музикант
Райчо хич не се надува,
лудува, пее и танцува.
Приятелите са безброй,
със тях богат е тоз герой,
ще се съгласите с мен,
че Райчо си е супермен
и сал на English – “super star”
е славният ни юбиляр!
Затова тоз наш юнак
получи почетния знак
на БАН, наречен „Дринов с лента”,
и с гордост носи го левента...
Да е бодър, здрав и жив,
с идеи зареден, щастлив,
за наука вдъхновен!
Стихоплетец: Жен-и-Сен

Художникът – изкачване с глухарче

Художник се изкачва по Джамбаз тепе
и носи пред себе си глухарче.
Походката му следва щриха
на калдъръмената улица.
По раменете му танцува равновесие
от светлосини прави ъгли.

Художникът върви.
В ръката му – глухарче.
Държи го на нивото на очите си.
Кой кого?

Насреща духа вятър – така
глухарчето в ръцете на човека
е двойно по-незашитено.

И двойно по-достъпно повторение
на очевидната непознаваема Вселена.

Художникът Матей Матеев
е на Джамбаз тепе.
Отваря дървена врата със лявата лъка,
защото в дясната държи идея.
Влиза в двор с лозница и със римски
кладенец.
Дарява кълбото от лъчиста мисъл
на всички.
Някой го взема.
А в двора няма вятър.
Цветчето разпилява яснотата си.

Глухарче

Глухарчето, художникът, кълбо
от радиуси – идеи за Безкрая.
Всемирна сфера – съчетаеми
пространства – държи я
бледозелената дръжка,
ръката,
мисълта.

Пловдив, 2013, къщата на Ламартин.

Елена Диварова. Завършила българска филология в ПУ „П. Хилендарски“. Учител по български език и литература, била е хоноруван преподавател в ПУ „П. Хилендарски“ и АМТИИ – Пловдив, а през последните четири години е в екипа на в. „Парекордзагани цайн“ – месечно издание на български и арменски език за Общоарменски благотворителен съюз със седалище Ню Йорк. Член на СУБ. Автор е на две книги: „Луда капка дъжд“ (1991) - стихотворения; „Да погледнеш към себе си“ (1999) - литературна анкета; участва в поетичен сборник „Скъпоценни камъчета“ (2009); има редица публикации на поезия и литературна критика в местния и централен печат.

Носталгия

На д-р Иван Влахов

Какво е Плевен в моето съзнание,
във спомените свидни и далечни
– на пролетта нестихващо дихание
и стих от първите слова сърдечни.

И трепета на първата целувка
под сенките уханни на Кайлъка
разнежва ме и днес като милувка
след толкоз болки, срещи и разлъки.

А костите на руските герои
светлеят в криптата на мавзолея.
Гимназията „Александър Втори” –
самата тя е вече епопея.

И златната ѝ книга се разтваря
с възпитаници все отлични.
Какво за мен е Плевен? За България?
Едно и също – гордост и величие.

Последен концерт*

Седя сред залата притихнала, в тъмата,
стаила болката дълбоко във душата,
следя прожектора, след миг ще те постави
в лъчите на отминалата слава.

Със бледен лик пристъпваш уморено,
костюмът тежък стяга като броня
сърце на рицар, в музиката спряло,
искра живот във тялото сломено.

Издигаш палка и оркестърът подема,
разлива музиката своите послания
с любов Страната на усмивките покрива
морето на житейските страдания.

Годините минават, аз те помня
усмихнат сред мечтите си предишни.
Оставаш там, самотен и достоен
сред клоните на цъфналите вишни.

* Лом, 18.09.2004, концерт на Държавна филхармония - Враца,
Увертюра към „Страната на усмивките” (Фр. Лехар), в памет на баща ми.

Доц. д-р Ирен Цибранска. Завършила „Технология на органичния синтез” в ХТМУ - София. Преподавател в катедра „Инженерна химия” в ХТМУ. Автор на над 90 научни статии и доклади. Научни интереси: масообменни процеси флуид-твърдо, математично моделиране. Хоби: поезия, музика, превод. Издадени преводи: „С празни ръце” (2009) и „Твоето присъствие е моята радост” (2007) на Конрад де Местер, изд. „Изток-Запад”, „Последни разговори” (2011) и „Духовното учение на бл. Елисавета на св. Троица” на Филипон, изд. Комунитас (2012).

Тъга

На светлата памет на най-добрия татко

...

Откраднатото щастие от Небитието
в поляна прекрасна, спокойна.

В милувките на вятъра
усещам ТАТКО,
в усмивката на слънцето
живее ТАТКО –
от синевата на небето
ме закриля с поглед.

...

Ще виждаш отвисоко внучетата
си любими и пораснали
и ще им подаряваш шапчици от слънце,
от синята коприна на небето –
дрешки –
целувки от безкрая...

...

Свети Георги – Повелителят на вълците –
не опази душата ти чиста –
Свети Георги раззелени полята,
но и той бе мъчен в мрачна варница.

Възкръсва на три пъти –
засия в небесна слава –
и непропусналите курбани
взема отдясно на коня.

Канелия Божинова. Магистър по българска филология с втора специалност журналистика. Завършила и специалността „Право“ в УНСС. Редовен докторант и хон. асистент (1997-2006) по методика на литературното обучение в ПУ „Паисий Хилендарски“. Научните интереси: в областта на литературознанието и методиката на литературното обучение. Издадени стихосбирки: „Цветове“ (1995), „Нежна сила“ (1998). Участвала в поетически, литературоведчески и методически издания. Хоби: поезия, литература, интересни екскурзии, красиви сувенири, добрите приятели и любимия човек.

На майка ми

Преди рожденият ми ден се ти помина,
съсхрена, отслабнала, сломена.
Очаквах го, макар и не съвсем тогава
за всеки някаква надежда винаги остава.

Знаех, че никому не прощава болестта,
особено, когато е напреднала и възрастта
и въпреки това се тайно аз надявах,
за мъничка отсрочка все се умолявах.

Не можех да се примиря със мисълта,
че ще те загубя аз завинаги,
ти, която беше сянката на моята съдба,
опората, уханието на дните ми.

За мене ти беше слънчевият лъч,
посочващ ясно пътя на живота ми,
не си и помислях да го променя,
не бих могла за нищо да те огорча.

Помня как осъмвах с твоята шетня,
обгърната с много обич и милувки,
така започваше за мен денят
без фалш и всякакви преструвки.

Обичах да усещам твоята близост,
а аз да зубря урока ми пореден,
така се чувствах сигурна в младостта
и в обучението на всеки курс учебен.

От теб научих, че с много труд
всеки може всичко да постига,
но сега разбирам, че с много пот
сянката си няма да надмина.

Уви, късно е вече да се изменя,
нали съм твоя родна дъщеря ?
Почивай, ти, във своя мир сега,
а аз ще продължа с живота да се боря.

Проф. дбн Климентина Николова Демиревска. Завършила биология в СУ „Св. Климент Охридски”. Ръководител на секция „Молекулярна биология на растителния стрес” в Институт по физиология на растенията и генетика при БАН (до 2011), понастоящем пенсионер. Научни интереси: биохимия и имунохимия на растителни ензими и белтъци. Издадени стихосбирки: Есен в душата (2012), Разни мисли и съждения (2013). Хоби: поезия, изобразително изкуство, музика.

Новото хилядолетие

Последни дни и часове...
Последни мигове
от старото хилядолетие.
Коя съм днес?
Коя била съм вчера?
Пътеките на младостта
са вече минало.
Минавах през пустини
от безлюбие;
потъвах в бездни от мълчание;
душата ми разпъваха
съмнения...
Но бурната река на времето
изми горчилката.
И днес съм жива
повече от всякога.
Ако не знам коя била съм,
то знам коя ще бъда!
Настройвам своята китара
за нова песен
и се приготвям за дълъг път.
Зоват ме нови светове,
неизвървени пътища ме мамят
към новото хилядолетие.
И ще сме заедно,
приятели!

Д-р Надка Данкова. Преподавател по физика и астрономия и ръководител на школа по астрономия в СОУ „Васил Левски” - Троян. Защитила дисертация в катедра „Методика на обучението по физика” във Физически факултет на СУ „Св. Кл. Охридски”. Член на фотографски клуб „На фокус”. Има участия във фотографски изложби. Член на СУБ - клон Ловеч и на Дружеството на троянските писатели. Пише стихове, пътеписи, приказки и пр. Издадени книги: „Приложна астрономия” (Изд. „Регалия-6”), „Земни и небесни пътешествия” (Изд. „Линеа” – Троян) и др. Занимава се и с информационни технологии. III място на Националната конференция „Училището - желана територия на ученика (заедно с ученика Иван Букарев) с проект на тема: „Виртуална класна стая”: <http://virtual-classroom.vlevski.eu/> (2009).

ХУМОР И САТИРА

**Крайт световен
(21.12.2012)**

На двайсет и първи е крайт световен –
да срещнем спокойно момента върховен!

През дните, които остават до края,
живот да живеем, досущ като в рая!

Нулирай дебелията банкова сметка!
Свали от душата си всяка решетка!

На шефа задачките в кошчето пускай!
Сръбвай си винце, на хорчето се друскай!

Хапвай, каквото душата ти сака!
Тичай на воля, не потискай мерака!

Мацки задявай, ухажвай ги страстно!
Светът е все още местò тъй прекрасно.

И дрехите нови да носим, другари!
Красиви да бъдем и млади, и стари!

Но, друже, недей се съвсем ти отпуска –
календара зловещ Брус Уилис ще схруска.

Със него в екип, знай, умира се трудно.
Това е известно и хич не е чудно –

в екип сме по-силни от всички зли сили.
Не ще им дадем ние хората мили.

Затуй, я върни се до пълното кошче –
задачката шефска, по-ценна от грошче,

вдигни и я скътай отново във джоба –
тъй утре ще станеш ти ВАЖНА особа.

Годината нова ще срещнеш със радост.
Ще сетиш отново върховната сладост,

да гледаш на слънцето изгрева ранен,
да слушаш звука на живота, камбанен.

Творци на новото общество

О темпора, о, морес! – литнал с времето до нас –
възкликнал би Марк Тулий Цицерон – борец безстрашен –
застанал против Катилина, Сула, Цезар, Крас –
ако не е от демократи нашенски наплашен.

О, времена съдбовни, о, повратни времена!
Без личности – със самозвани жалки „демократи“ –
свирепо партизанстващи слепци за бъднина –
и с нрави, позволяващи псувни и компромати!

Боричкат се, ругаят властогонци развилнели!...
Като мухи, нищожества се други разбръмчели –
в живота неуспели – търсеци изяви:

Сензации фабрикуват и интриги съчиняват,
със нож в гърба и с клевети те всичко оскверняват!...
... Тъй новото се общество у нас създава.

5.05.1992 г.

Емпиричен принос към физиката и философията

Объркано е бедното ни възприятие
за хронология, събития, история...
А времето, като физическо понятие,
или пък като философска категория

загадка е; и тук възникват мисли рой:
тече ли то или е просто състояние;
редят ли се епохи или са в покой?
– В тях може да проникне нашето познание:

– Не са една след друга, а една въз друга.
– Нещата се в живота ясно проявяват.
И примери типични са ни във услуга:
– Неандерталци кроманьонци управляват.

10.08.1991 г.

Партии и движения

Велики партии, движения
и много обич за народа,
борби, победи, поражения,
псувни и дирене на сгода

над другия да се издигнеш
с каква да било машинация,
големи висини да стигнеш
с любов към милата ни нация.

И другият напъва сили
над тебе да се изкатери,
а долу хорицата мили...
– там всеки гледа и се звери:

14.11.1991 г.

блестят високо славни лидери
– за тях са партии потребни,
за партии пък трябват фюрери,
а долу ний сме хора дребни.

Тоз Еверест е политически,
де борят се идеи велики,
оттам титаните митически
не виждат хората безлики.

Без някого си да обидя,
поискал бих аз – стария,
от този Еверест да видя
дали се вижда и България.

Глупост – спасение

Ще дойде нявга краят на земята:
попове, па и учени твърдят,
че всичко ще залее вред водата,
слънцата ще престанат да горят.

Да вярва ли твърденията разни
за чакания неизбежен край
– премъдри или пък наивни, празни –
човек все пак би трябвало да знай.

9.01.1992 г.

Че няма край – това не е тайна,
па кой каквото ще да си умува:
– та глупостта човешка е безкрайна,
а тя все трябва нейде да битува.

Като Еразъм възхвалете глупоста!
– без нея ще настане краят на света.

(Ангел БалеВСки. Поет и сатирик. (100 години от рождението му).
Акад. изд. „Проф. М. Дринов”, С., 2010)

Сатирични епиграми

Житейска логика

Сведеш ли пред тиранина глава,
не чакай милост, сбогом свобода.

Социален проблем

На днешното ни общество елита
към кривите пътеки май залита.

На един „заслужил“

Душата си на дявола продаде,
а се стреми към почести, награди.

Родна реч

Език – скъп дар от нашите деди,
какъв изкълчен говор днес те наследи!

Риск

Ако приятелство завържеш с мафията,
той ще намери как да ти вгорчи живота.

Напаст

Полуграмотни, недоучили,
фалшиви дипломи получили,
използвайки потайни лостове,
заемат отговорни постове.

Оценка

Почтен и скромнен, отзивчив към
хората,
ласкателства, рушвети не приема.
„Не е нормален!“ – някои говорят,
прилагайки порочната си схема.

Приоритет

Дано опазим детското съзнание
от злоба, алчност и коварство,
в сегашното безумно състезание
за власт, изгоди, печалбарство.

Байчо Панев. Доктор по право; професор по криминология в Бургаския свободен университет (1991-2008), в СУ „Св. Кл. Охридски“ (1995-1998) и в Софийския център на ВТУ (2000-2004). Завършил Юридическия факултет на СУ „Св. Кл. Охридски“. Автор на над 240 научни публикации, в т.ч. 18 научни монографии (самостоятелни и в съавторство). Научни интереси: криминология; наказателно право; социология; философия; психология. Председател на ЦИК за президентските избори (1996). Публикува от 1955 г. във вестници и сборници сатирични стихове и епиграми. Издадени книги с художествена публицистика; белетристични миниатюри на философски и етични теми: „Зад Буквата на закона“ (1979); „Мислещата тръстика“ (2005). Хоби – класическа музика; литература; планински туризъм.

Контрасти

Светът не спи.
Хората стачкуват.
Отвсякъде беди,
а в парка двойки се целуват.

Синева небесна
стеле своята коприна.
Природата чудесна
всички с топлина облива.

Животът неумолимо си отива,
не спира и не признава „после“.
Младите площадите заливат
и не искат в родината си да са гости.

И всичко се обърква
в нажежени страсти.
Градът уплашено замръква,
измъчен от контрасти.

2.06.2013 г.

Съседски дар

Отгоре ми спуснаха жалка останка –
парче от салам.

Обява ще дам:

„Салам аз не ям! Спуснете луканка!”

11.6.2012 г.

Спомен

Отиде в затвора, но остави спомен:
на наглата кражба паметник нескромен –
мол и дом огромен.

10.06.2012

Топло – декември 2012

След банкета, който дадох

на „Топлофикация”,

аз съм в пълна

безпарична изолация!

5.2.2013 г.

Проблясъци

Остарявам все по-бавно,
това мисля постоянно,
но в огледалото коварно
изглеждам по-нормално

Подпрян младежки на бастуна,
наперено се взирам в жените,
повдигнали високо те полите.
Поглеждам скришом им краката,
поглаждам лекичко брадата.
Бре, позамайва се главата,
девойка нежно ме докосва:
„Дядо”, какво ти става?
– Не става, „чадо”, веч не става...

Какво иска народа?

Да махне беднотията.
Да изчисти мръсотията.
Да изпъди простотията.
Да участва в бъркотията.

Какво очаква народа?

Да дойде месията.
Да напълни тепсията.
Далавера в залисията.
Такава му е орисията.

Акад. Кирил Боянов. Завършил ВМЕИ – София. Участвал е в над 30 научни разработки, реализирани в практиката: първата българска електронно-сметачна машина „Витоша”, първата ЦЕИМ от III поколение ЕС1020, първата система за крайни изпитания на магнитни дискове, адаптери за предаване на данни в мрежи от ЕИМ, персонални и професионални компютри и много други. През периода 1990-1996 г. ръководи изграждането на електронна поща на БАН и въвеждането на Интернет в страната. Автор е на над 150 публикации в наши и чужди списания, на 33 книги и учебници и на 23 авторски свидетелства. Два мандата директор на Института за паралелна обработка на информацията към БАН. Научни интереси: компютърни системи, комплекси и мрежи; компютърни архитектури; информационни технологии; програмно осигуряване; Грид технологии. От 1996 г. е член на борда на директорите на Международния съюз за компютърни комуникации. Издадени стихосбирки: „Изживяни мигове” (1996, 2009). Хоби: пиано, класика.

Важно заседание

Всички пременени, запъхтяни
отиваме на важно заседание.
И то представете си за какво ?
– За института и за бъдещето.

Там ще имаме посещение
от представител на обединение,
от учен от всеизвестна група.
От къде ? – От Западна Европа.

Той със нас ще се запознава,
за да ни обоснова защитава
пред други учени непознати,
но с възможности много богати.

Ний сме се приготвили
съвсем като за продан,
с изписани материали
и обмислен план сгоден.

Готови сме всичко да правим
само гладни да не останем.
Ако ни пратят и някои апарати,
ще станем птици крилати.

Остава да хвъркнем високо, високо...

Научен семинар

В залата настъпи тишина
и всички поглед впериха,
в докладчика се вслушаха.
Не бяха чували отдавна
доклад с тематика по-актуална.

Възникнаха въпроси и дискусии
от всеки – в областта си.
Създаде се научна атмосфера
за гордост на премиера.
Но един въпрос остана:

„Ако всичко ново трябва
у нас да се изпълнява,
как бихме се справили тогава ?”
БАН пари за наука не дава,
само с добри пожелания остава.

Както се събраха за доклада,
така и се разотидоха,
но до отговор не стигнаха...

(Климентина Демирева. Разни мисли и съждения. С., 2013)

Един оптимистичен поглед

Трябва ти да разбереш –
най е гот – като умреш!
С простотиите се спира,
няма кой да те нервира.

Нито глад и нито жажда.
Няма кой да ти досажда.
Ни емоции, ни скука –
идеално ти е тука.

Нито студ и нито жега
не усещаш във ковчега.
Сухо ли е или влажно,
е за тебе маловажно.

Малко червейче си хруска
от крака ти на закуска!
Но това те не смущава –
нека то си продължава.

Няма срещи, семинари,
ни ужасни тъпанари.
Само песните на птички,
а на гроба ти – тревички.

Няма звън на телефони,
не тормозят те галфони,
няма кой да ти се меси,
няма мейли, е-се-мес-и.

Сред самотните алеи,
членове и алинеи,
тъй объркани и сложни,
всички тука са нищожни.

Не очакваш и заплата.
Драскотина на колата
няма кой да ти направи.
Няма кой да те забрави.

Злоба тук не съществува,
няма кой да те напсува,
да те плюе най-нахално –
всичко тук е идеално.

Тишината тук господства.
Няма кой да демагогства
със тирадите проклети.
Няма сбирки и съвети.

Няма футболни залози.
Няма как да те тормози
тука загуба на тим,
който бил ти е любим.

Няма как и да си болен,
наранен и недоволен,
уморен и неразбран.
Няма как да си пиан.

Няма кой да те предава
за пари или за слава
и за глупави стремежи.
Няма рухнали копнежи.

Няма начин да се влюбиш
и ума си да изгубиш.
Няма разриви, понеже
няма кой да те зареже.

Няма как да се оплакваш.
Нищо вече не очакваш.
Всичко тъй е хармонично –
тука просто е отлично.

Трябва ти да разбереш –
най е гот – като умреш.
И във гроба си накрая
ще си вече като в рая.

Финал

Знамена пред Първи блок.
До обяд и некролог,
от катедра, факултет,
от Научния съвет.

Супер ти е в този миг,
в моргата на климатик.
И това е прецедент –
нямаш ти ангажимент.

„Вече беше изкуфял,
а и леко превъртял.
И работеше до мрак –
просто беше си глупак.”

Утре ще си новината.
Скупчена ще е тълпата
със букетите красиви
и сълзите им фалшиви.

Кротко ти ще си лежиш.
До един ще им простиш.
Някой ще ти дръпне слово.
И след миг ще е готово.

После – нищо духовито.
Курабийки, малко жито.
Чаша с вино се изпива ...
И тълпата си отива.

А след някой асистент,
във удобния момент,
всичко в твоя кабинет
ще е в кофите за смет.

Ти превърнал си се в прах.
Текст и снимка в алманах.
Кръстена на тебе зала
е награда за финала.

Доц. дтн инж. мат. Николай Николов. Ръководител на катедра „Теория на механизмите и машините” към МТФ на ТУ – София. Завършил „Технология на машиностроенето и металорежещи машини” и „Приложна математика и информатика”. Научни интереси: теория на механизмите, машините и автоматичните линии, машинознание, синтез и анализ на механизми, специална и специализирана роботика. Награди: „Млад изобретател” на фондация „Еврика” (2006), „Млад инженер” на ФНТС (2006).

Будителско

Велик е нашият учител!
Той преподава всеки ден,
стои в просветната обител,
а пък домът му е студен.

Та той пари за парно няма,
не кара даже и кола.
Живял с години във измама –
нехае никой за това.

Професорите са икони.
Ала във овехтял костюм
и със протрити панталони
раздават щедро своя ум.

Будителю, ти днес къде си?
Май всички правят те на луд.
Знай лъскавите мерцедеси
са на гърба на твоя труд!

01.11.2007 г. – Ден на народните будители

Изданието се финансира по проект K-TRIO
в рамките на Подпрограма „Хора”
на 7 Рамкова програма на ЕС „Researchers Night 2013”